

Helgådals- nytt

UTGITT AV HEGÅDAL IDRETTSLAG

1. årgang

1972

Pris: Kr. 10,—

FORORD

På Helgådal idrettslags halvårs møte i sommer ble det vedtatt å forsøke å lage ei klubbavis, og en redaksjonskomité på fire mann ble nedsatt.

Hensikten med avisa er å fortelle litt om lagets virksomhet, såvel sportslig som administrativt. Stoffet er imidlertid ikke begrenset til bare dette, gjennom intervjuer vil en også forsøke å gi et bilde av forholdene før i tiden, med andre ord håper vi avisen også kan få en viss kulturhistorisk verdi. Stoffet er av lokal karakter, og har sikkert størst interesse hos folk med bra kjenn-

skap til Helgådalen, men vi tror intervjuene med våre eldre løpere vil interessere alle sportsinteresserte i bygda. Vi håper også at de lette spaltene kan løse litt på smilebåndet hos våre lesere.

Det er meningen at avisen foreløpig skal komme ut en gang hvert år. Til våre annonsører rekker vi en hjertelig takk for velvillig støtte. Et eventuelt overskudd av årets salg av «Helgådals-nytt» vil bli et kjærkomment tilskudd til idrettslagets kasse.

Lasse Johnson jr. Håvard Enes.
Arnt Kjesbu. Johannes Overmo.

Av innholdet nevnes:

En historisk oversikt over
Helgådal idrettslag

*

Fotballsesongen 1972

*

Resultatservice fra skis-
sesongen

*

«Høysjøgauken»

*

Helgådal i.l.'s «konetur»
til Lensvik

*

Fra årsmøtet

*

Idrettsintervjuer

*

Spørrespalte

*

Lettere stoff

Fotballaget i Helgådal Idrettslag 1972

De som var med på å ta avdelingsmesterskapet i 1972. Foran fra v.: Håvard Elnes, Brynjar Aksnes, Erling Rygg, Per Storholmen, Åsmund Leirset, Evald Haug, Bjarne Haugan og Ketil Sagvold. Bak fra v.: Tore Holmli, Svein Olav Granheim, Andor Kjesbu, Magnus Julnes, Jens Holmli, Svein Olav Granheim, Andor Kjesbu, Magnus Julnes, Jens Holmli, Sturla Green, Arnfinn Haugan og Arnfinn Marken. Følgende spillere var ikke til stede da bildet ble tatt. HansAustli, John Valseth, Ove Elnes og Knut Sørli. Arnt Kjesbu var bak kamera.

SPORTSFOLK..

Vi ønsker Dem velkommen til distriktets største foretning med et godt utvalg i utstyr og tilbehør til de forskjellige idrettsgrener.

BESØK OSS — DET LØNNER SEG ALLTID

S VERDAL SAMVIRKELAG

VUKU AUTO

V U K U

Inneh. Petter Liff

Helgådal Idrettslag

Det nåværende Helgådal idrettslag ble stiftet den 21. mars 1940, da under navnet Helgådal skilag. Laget kom i stand etter initiativ fra en del interesserte, og det første møte samlet 24 deltakere.

Som formann for laget ble valgt Ingvar Leirseth, og de øvrige medlemmer av styret ble Kristian Holmen, Sverre Leirseth, Bernhard Skoknes, Peder Granum og Alfred Bengtson.

Starten var meget lovende for laget, og allerede 31. mars samme år ble det første skirenn arrangert. Det ble gått 17 km for voksne og et kortere løp for barn. I dette første rennet deltok 25 løpere over 15 år. Men allerede 9. april samme år kom krigsutbruddet, og det ble straks vanskeligheter for laget. Det neste møte ble følgelig ikke holdt før i januar 1941. På dette møtet ble det vedtatt rennprogram for vinteren, og det ble avviklet i alt 5 renn, hvorav en 30 km. I denne 30 km var det i alt 36 deltakere, hvorav 35 var fra Helgådal skilag. Det kan også nevnes at det i denne 30 km var en klasse for løpere under 20 år, og at yngste deltaker var bare 16 år.

Men det skulle vise seg at det etter hvert ble vanskelig å drive aktivt idrettsarbeid p. a. a. forskjellige restriksjoner og bestemmelser og på årsmøtet i mars 1942 ble det vedtatt at laget skulle oppløses. Dette vedtaket kom i stand etter at det forelå en oppfordring med 48 underskrifter med ønske om oppløsning. Laget lå da nede i de påfølgende år av krigen. Men allerede 4. juni 1945 ble det sammenkaldt til styremøte, og 17. juni samme år ble det holdt generalforsamling med hen-

blikk på ny start for laget. Det viste seg også at interessen var til stede i fullt monn, og det ble på samme møte nedsatt utvalg både for ski og friidrett. Videre ble det vedtatt at laget skulle fortsette under navnet Helgådal idrettslag. Laget hadde en tid planer om å få i stand en skikkelig skibakke i Helgådalen, men til tross for flere iherdige forsøk har dette ikke lyktes. I 1947 gikk laget til innkjøp av en liten idrettsplass på Elneshøgda. Det ble foretatt en hel del dugnadsarbeid slik at plassen etter hvert kunne brukes til forskjellige idrettsutøvelser. Senere har laget fått en del bidrag, bl. a. av tippemidlene, slik at det senere er kjøpt en del areal i tillegg for at idrettsanlegget kunne få de nødvendige minstemål. I de første år etter at idrettsanlegget ble tatt i bruk var det ganske stor interesse for friidrett, og det ble holdt flere friidrettsstevner. Men etter hvert ble denne interessen mindre, og pr. i dag er det hovedsakelig fotballspillerne som benytter banen. Laget spiller f. t. i 5. divisjon og interessen for fotball er i øyeblikket meget stor. Det er nå igangsatt arbeid med å få til en skikkelig gressbane på Elneshøgda.

Interessen for langrennssporten i H.i.l. var i de første etterkrigsår meget stor, og laget hadde i gjennom mange år en hel del fremragende løpere. I dag kan det kanskje sies at interessen er noe mindre, men laget har fremdeles mange aktive skiløpere, og mange driver fortsatt helårstrening og helårsaktivitet i det de kombinerer skiidrett og fotball. Laget i seg selv må sies å være særlig aktivt, slik at det alltid er noe på programmet. I 1970

hadde laget 30-årsjubileum, og i den anledning ble det holdt en festlig tilstelning for lagets medlemmer med damer, samt for spesielt innbudte og interesserte. I samme anledning hadde laget engasjert storløperen Magnar Lundemo fra i.l. Varden som holdt et meget interessant kåseri, samtidig som han viste bilder fra det meste av sin idrettskarriere. På senhøsten 1971 hadde laget besøk av landslagskeeper Geir Karlsen som elegant besvarte spørsmål fra ivrige tilhørere. I fra 1946 har laget vært med å arrangere Hervolrennet sammen med Stiklestad i.l. I 1971 ble turrennet «Vårloken» en virkelighet i samarbeid med Inn-dal i.l. I 1949 ble laget innmeldt i det sammensluttede Øvre Verdalen i.l., og var med der til det meldte seg ut i 1969. Det viste seg at avstandene var for store, slik at kontakten mellom de aktive ikke ble som ønsket.

Lagets medlemstall har vært varierende, men må hele tiden sies å ha vært godt. I 1948 var medlemstallet oppe i 124.

Lagets formenn gjennom tidene har vært følgende.

Ingvar Leirseth	1940—47.
Ingolf Bjartan	1947—50,
	og 1951—52.
Alfred Bengtson	1950—51.
Peder Bjartan	1952—53.
John Haugan	1953—58.
Magner Haugan	1958—60.
Bjarne Haugan	1960—63.
Per Leirseth	1963—66.
Åsmund Leirseth	1966—70.
Jon Overmo	1970—72.

Helgådal i.l. har pr. i dag ca. 150 medlemmer, og det er lagets ønske at medlemstall og aktivitet fortsatt vil øke i tiden fremover.

ODIN ÅKERVOLL

En av den gamle garde på skisportens- og skiadministrasjonens område i Helgådalen er Odin Åkervoll. Han er født i 1889 og har hele sitt liv bodd på gården Åkervollen i Helgådalen, en noe bratt og tungdreven gård, men et utmerket utgangspunkt for utøvelse av skisporten. I hans barndom og ungdom var det heller skralt med vegforbindelsen, særlig vinters tid, og skia var nok mange ganger en nødvendighet for i det heletatt å kunne ta seg frem.

«Hvordan var det med skilag og skiadministrasjon i de tider?»

«Nei det var dårlig det. Ikke noe skilag og ingen steds å henvende seg for å få i stand konkurranser. Men det var da en og annen ildsjel den gangen også som ofret mye tid på det området. Jeg vil i den forbindelse spesielt nevne skogforvalter Moen som i sin tid var meget flink og villig til å få istand skikonkurranser. Men det var også mange andre som fortjener ros på det området.»

Det tror vi så gjerne ja, og vi er av den oppfatning at også Odin var en av dem.

«Hvordan var skiutstyret?» «Å,

det var dårlig greier det. Det var heller skralt med økonomien den gang, og de skiene som fantes var selvsagt «heimgjort». Materialet var for det meste bjørk, og kvaliteten kunne være så høyst forskjellig. Det var også mange som ikke hadde ski i det heletatt, og når det var skirenn var det ofte spørsmål om noen hadde ski å låne bort. Ellers gikk skia i arv, slik at det for det meste var å ta over brukte ski. Var en uheldig å brette en ski var det om å gjøre å komme over en ski som kunne brukes. Det var ikke så nøye om de ikke parret seg. Det gikk også an, hvis bruddet var i brettet, å brette opp samme skia selv om den da ble litt kortere.

Telemarkskia kom også til Helgådalen. Disse var litt bredere både foran og bak, og spesielt i hoppbakken var de særlig egnet til å ta krappe svinger nede på sletta. «Var du med å gikk langrenn med bare en stav?». «Ja, det var slik den gang. Jeg husker første gang jeg såg en skiløper med to staver. Det var en kar i fra Namdal som stilte i en 17 km. her. Vi hadde litt respekt for den karen. Han fikk startnummer to etter Olaus Bjørkhaug, mens jeg startet som tredje mann. Starten var i Åkervollia og løypa gikk vestover Lifjellet, ned til Green og tilbake om Blokkø og Lauvhaugen. Jeg tok da omsider igjen denne karen med to staver og han gikk villig ut av løpa. Siden var han ikke å se mer før ved innkomsten. Det var ingen suksess med to staver nei, men det kom da etter hvert. «Hvor var hoppbakken?» «Den var vest i lia her, og dette jordstykket blir den dag i dag av Åkervollfolket benevnt bare med hoppbakken». «Brukte de stav under hopping også?» «Ja, staven måtte være med skulle en stå godt. Jeg husker en gang det

ble arrangert et hopprenn her at det var forbudt å ha med stav. Det holdt på å bli fjasko for det at de fleste ikke torde hoppe uten».

«Hva slags bindinger brukte Dere?» «Det var heller dårlig det. Ørjen var av vidje, og så var det å bruke det en hadde av snører og remmer for å få skia til å sitte på».

«Hva med smurningen?» Det var hovedsakelig råtjære, delvis blandet med litt grankvae. «Var det noen gode skiløpere du husker spesielt?» «Det er mange det. Uten å utpeke noen bestemt kan jeg i farten nevne Severin Helmo, Ole Åkran, Harald Haugen, Iver Julnes, Karl O. Sagvold, Olaf Tosteigan, Gustav Julnes, Karl Green, Martin Nessemø og mange andre». «Hva om de karene du nevner hadde hatt de samme muligheter til instruksjon og støtte i likhet med eliteløperne i dag?» «Jeg kan selvfølgelig ikke uttale meg eksakt om det, men jeg er ikke i tvil om at en og annen ville nådd svært langt. Mulighetene for det var nok større den gang enn nå». «Var det fullt alvor og full innsats når det først ble arrangert et skirenn?» «Selvsagt var det konkurranse på kniven, men vi kunne også ta oss tid til å se det humoristiske i forskjellige situasjoner. Jeg husker en svenk lapp som hette Pe Andersa og som ofte deltok i skirennene her. Det ble alltid ordnet slik at denne karen ble bestemann, selv om det kunne inntreffe at han ikke kom i mål før det var blitt mørkt». Odin Åkervoll sier selv at han har visse vanskeligheter med å huske så langt tilbake i tiden, noe som vi mener bør taes med en stor klype salt. Han forteller bl.a. at skiarrangementene måtte foregå fra forskjellige gårder rundt om kring. Det var ikke noe forsamlingshus ennå. Han var forresten med i 1908—09 da det gamle Bjart-råka forsamlingshus ble til. Det var en gammel skogstue som ble frak-

FOTBALLSESONGEN

Så er det slutt for i år. Historiens beste sesong for Helgådal idrettslag er ferdigspilt.

Selv om en fortsatt har den triste avslutningskampen i Stod i friskt minne, kan likevel ikke ovennevnte påstand forandres. Både spillere, ledere og ikke minst lagets trofaste publikum bør glemme denne søndagen oppe i Stod så fort som mulig, og heller glede seg over de mange triumfer årets sesong har gitt. At vårt fotballag i år har seilt i medvind, særlig i høstsesongen, er det ingen tvil om. La oss håpe at vinden også neste sesong må blåse i riktig retning, slik at drømmen om å få spille 4. divisjonsfotball i 1974, når den nye gressbanen på Elneshøgda skal åpnes, kan bli til en realitet. Det fortjener både spillerne og ikke minst de driftige ledere som

tet fra Dyrhaugen i Skjækerdalen. Den var forøvrig i bruk til i 1960 årene da den ble avløst av det nåværende Bjartråka samfunnshus. Odin kan også huske den første festen som ble holdt på Bjartråka. Han fikk da i oppdrag med hest og slede å hente spillemennene. Det var ingen ringere enn han Inndal, han Per Einni (Per Spellmann) og han Olaf Ekren. Det var ikke så nøyte den gang om turen ned til Vuku tok hele dagen, bare musikken kom frem til kvelds. Odin Åkervoll ble medlem av Helgådal skilag da dette ble stiftet i 1940. Han var i mange år aktivt med i administrasjonen av forskjellige skiarraangementer, og han var flittig brukt som løypelegger og tidtaker til langt ut i etterkrigsårene.

Helgådal idrettslag har mye å takke ham for, hvilket de med den største glede herved gjør.

Lajo.

i dag står bak det driftige fotballaget her i Helgådalen.

Avdelingsmesterskap og retten til å spille kvalifiseringskamper var det mål laget hadde satt seg foran denne sesong. Etter vårsesongen så det ikke lyst ut, 5 poeng etter lederlaget Ytterøy ble for mye å ta igjen, mente de fleste, og man regnet med en sikker marsj for Per Granås og hans gutter fra øya ute i Trondheimsfjorden. Men så havnet avdelingsmesterskapet likevel hos Helgådal, og ingen kan vel si at det var urettferdig. I sine 6 siste seriekamper, med seier i alle, scoret Helgådal 24 mål og slapp inn 1. Dette forteller litt om lagets høstsesong.

Kvalifiseringskampene om opprykk til 4. divisjon åpnet også meget lovende med 5—2 seier over Magnar Lundemo & Co. i Varden, uavgjort 1—1 i den viktige hjemmekampen mot Kvamskameratene, og foran siste kamp mot Stod hadde faktisk Helgådal det ene benet i 4. divisjon.

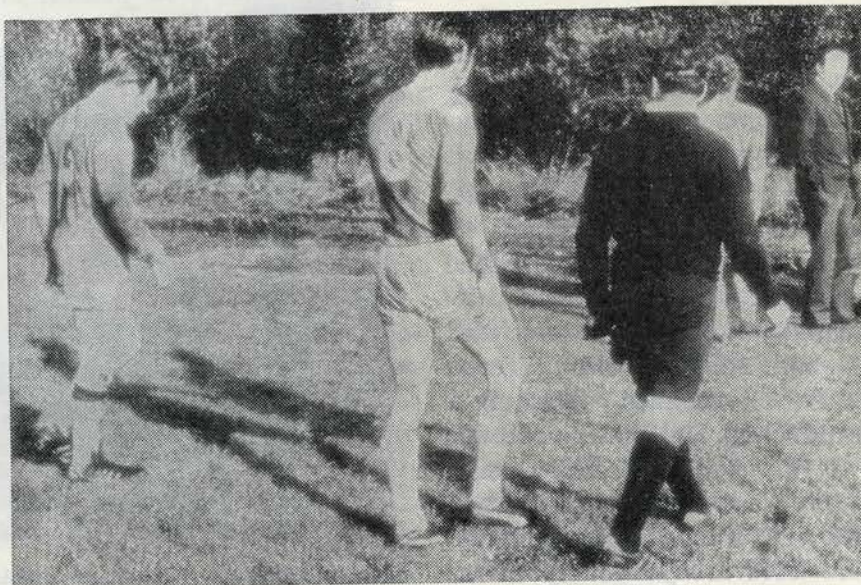
Vi ville gjerne satt punktum her, men også sluttkapitlet i årets sesong skal nevnes, selv om

dette er det svarteste kapitel i Helgådal idrettslags korte fotballhistorie. Fire ganger på de første tolv minuttene måtte Helgådals forsvarere plukke ballen ut av eget nett, og da dommeren Lars Midjo blåste av for full tid var sluttresultatet 5—2 for hjemmelaget. Dermed var både krets-mesterskap og 4.-divisjonsforhåpninger knust for i år. At dette var en stor skuffelse er helt naturlig etter den fine opptakten laget gjorde, men det går flere tog, og la oss håpe denne kampen blir en stimulans for våre fotballspillere til å satse for fullt og bli mye bedre neste sesong.

Helgådal idrettslags mål for sesongen 1973 er kretsmesterskapet.

Av de 15 seriekamper (medregnet kval.kampene) laget har spilt er det blitt 10 seire, 2 uavgjort og 3 tap. I sin egen sommercup ble laget nr. 2 etter Vinne og Ness. Innledningskampen mot Røra endte 2—0 til Helgådal.

Da laget arrangerte denne så berømte sommertur, eller som den også ble kalt «konetur til Lensvika», ble det også spilt en vennskapskamp mot hjemmela-

Slaget er tapt. Fra v.: Tore Holmli, John Valseth og Hans Austli.

laget Lensvik i.l. Der bekreftet Helgådal med sitt reservespekke- te lag det sterke nivå som preger nordtrøndersk 5. divisjon med å vinne 4—0.

Medregnet treningskampene er det i alt spilt 25 A-kamper i sesongen. To spillere har spilt alle disse kamper, Ketil Sagvold og Svein Olav Granheim. Under hele sesongen har UK benyttet i alt 21 spillere til A-kampene.

Hans Austli, keeperveteranen fra Inn dalen, har i de aller fleste kamper vaktet buret. De to første kvalifiseringskampene hadde Magnus Julnes jobben, da Austli hadde en skade. Austli har gjort en meget god jobb for Helgådal. Utrenet som han var da sesongen startet og med 42 år på baken er det en prestasjon det han har utført under årets sesong.

Foran seg har Austli hatt et meget solidt forsvar. Vingbackene Sturla Green og Ketil Sagvold laget sjelden en dårlig kamp. Det samme kan en også i høyeste grad si om midtstopperparet Tore Holmli og Erling Rygg. «Rygg'en», som han blir kalt, spilte i år sin første sesong for Helgådal, og den spilte han så godt at han ble funnet verdig til Helgådal idrettslags Fotballkrus for 1972, som årets beste spiller. Med sin rutine og gode hodespill er han en nesten uunnværlig spiller på laget.

På midtbanen har UK hatt sine største problemer, men glede- lige problemer må en kunne si, idet en har hatt mange jevn gode spillere å velge mellom. I vårsesongen ble det kjørt mest med Åsmund Leirset, Andor Kjesbu og Per Storholmen, delvis også Evald Haug. Da John Valseth ble kvitt sin skade etter ferien, måtte i de fleste tilfelle Per Storholmen vike sin plass for den tidligere forsvarskjempen på Verdalslaget. Med sin rutine og fot-

Optimisme før kampen i Stod. Fra v.: trener Storholmen, oppmann Overmo og ytre v. Granheim

ballforståelse ble Valseth en meget nyttig spiller på laget i høstsesongen til tross for liten trening på grunn av meniskopera- sjonen.

Haug og Storholmen måtte da i de fleste kamper slite reserve- benken, dette skulle mer enn noe annet fortelle om det gode midt- banemateriell laget rådte over.

Fremme i angrep ble Håvard Elnes, Brynjar Aksnes og Svein Olav Granheim mest brukt. Av

de 48 mål Helgådal scoret i sesongen, har disse tegnet seg for 37 til sammen. Svein Olav Granheim som i fjor spilte på Vinne og Ness, har absolutt vært en forsterkning for vårt angrep. Denne tekniske gode spiller har spilt mang en god kamp for sitt nye lag.

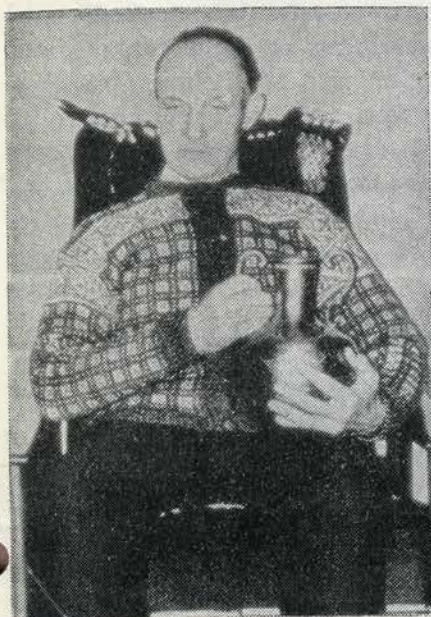
Arnt Kjesbu har i høstsesongen spilt en del kamper både i løperrekka og på midtbanen. Dette er en spiller Helgådal forhåpent-

Litt mer betenkt ser disse forsvarsspillerne ut til å være. Fra v.: John Valseth, Ketil Sagvold og Hans Austli.

FJELLKAREN OG SKILØPEREN

SVERRE LEIRSET

Sverre Leirset med pokalen fra 30-km i Kall i 1938.

Vintermorgenen er bitende kald, det knaker i de gamle tømmerveggene i seterbua på Kulslivollen. Ute står bjørskogen i rimfrost under en kald og klar himmel. Mellom den og snøflaten ligger et mildt,

ligvis vil få mye glede av i årene som kommer.

Når det gjelder Ove Elnes, hadde han så absolutt fortjent flere kamper på laget enn de to han fikk spille, men å vippe ut midtstopperparet Rygg/Holmli har selvfølgelig ikke vært lett. Elnes er en spiller Helgådal gjerne ville hatt i sin «stall» fremdeles, men både han, Arnfinn Marken (spilte begge cup-kampene) og Anders Bendiksen forlater nå Helgådal til fordel for det ny-startede Vuku i.l.

En spiller som ikke har innfridd forventningene i år er Jens Holmli. Mange var det som spådde at han i år skulle få sitt store gjennombrudd. Dette uteble dess-

blåaktig lys som legger et vemodig slør over dalen. På vesthimmelen forsvinner stjernene idet en ny dag er i ferd med å våkne.

Inne i seterbua fyrer karene så ovnen er rødglødende for å få litt varme i kroppen før de drar ut for å se om rypesnarene.

For Sverre Leirset, som også denne vinteren drev snarefangst i Skjækerfjellene, skulle de første stavtak bortover setervollen denne vintermorgenen bli innledningen til den travleste og mest slitsomme helg i hans 65-årige liv. Det var fredag, og i dag skulle han pakke ukens fangst og dra ned i bygda for å proviantere til en ny uke der inne på Kulslivollen, så turen innover til Skjækervatnet og framover Skjækervola, som var Sverre's rute, måtte gjøres unna så fort som mulig. Den første hardfrosne rypa plukket han ut av snaren før soloppgangen med sitt skinn farget Skjækerfjellene rød, og mens solen ennå sto over Hard-

verre, men unge Holmli har fremtiden for seg, og han kan slå ut i full blomst når som helst.

Hyggelig var det at den «gamle gode» Bjarne Haugan skulle gjøre et vellykket come-back. I seriekampen i vår mot Vinne og Ness kom han inn i 2. omgang og scoret. I Lensvika spilte han hele kampen, og tegnet seg også der for en fulltreffer.

Til slutt vil vi nevne at Magnus Julnes foruten sin keeperjobb også har spilt en del kamper på midtbanen, Knut Sørli er protokollført med 1 spilt seriekamp, og Arnfinn Haugan vaktet Helgådalsburet i sommercupfinalen. Da skulle alle spillere som har akslet A-trøya i årets sesong være behørig nevnt.

baken var han tilbake på vollen med nattens fangst. På turen nedover til bygda tok han det rolig, han tenkte også å slappe av neste dag, for søndag skulle han starte i en 30-kilometer i Volhaugen, og der hadde han visse planer —.

Da han i skumringen spente av seg skiene på gårdsplassen i Leirset, fikk han bære at 30-kilometeren skulle gå allerede lørdag, så det var bare å få seg litt mat og spenne på seg skiene igjen. Han gikk da på ski til Grunnan og overnattet der, for rutebilen gikk ikke lenger enn til Ulvilla i den tiden. Lørdag morgen tok han rutebilen til Stiklestad, og tok derfra skiene fatt opp til startstedet i Volhaugen. Etter at en 4. plass var sikret og han hadde bevilget seg noen minutters hvile, tok han igjen skiene i bruk heim til Leirset.

Dagen etter gikk et 17 km langrenn i Klukken, og der sikret Sverre seg seieren. Skiene var framkomstmidlet både dit og tilbake fra rennet. Da han kom heim, var det bare å pakke mat og nødvendig utstyr i ryggsekken. Ved Volden møtte han sine jaktkamerater Ole Sagvold og Ingemar Kolstad, og sammen la de i vei med kurs for Kulslivollen denne mørke vinterkvelden.

Et forferdelig snødrev satte inn da de kom et stykke inn i Malså-dalen, så de måtte legge om leia opp mot Sagvoldvola og søke ly for natta på Sagvoldhaugen. Tidlig mandags morgen var de fremme på Kulslivollen.

Denne beretningen fra først i 30-åra virker utrolig for oss i dag, men den er et stykke virkelighet fra en tid ikke langt tilbake.

Da vi nå i høst avla et lite besøk hos Sverre Leirset, satt han og fulgte med i TV-debatten om våre skøyteproffer. Men da vi fortalte at vi var mere interessert i å få frisket opp minnene til en ekte ski- amatør og fjellkar fra de vanske-

lige førkrigsårene, var haan ikke sen til å skru av TV-apparatet, og i løpet av kvelden ble mang en historie fortalt om slitet i langrennsløypa og uforglemmelige fjellturer. Det er ikke vanskelig å forstå at det er en «sliter» og virkelig fjellkar som forteller sine historier. Rolig og veloverveid forteller han fra en tid som er mange år borte, men likevel så klar i hans minne. Hele tiden er han på vakt for ikke å komme med uttalelser som kan oppfattes som skryt og overdrivelser. Slike ting behøver han heller ikke benytte seg av, hans opplevelser trenger ikke fantasi og store ord for å bli interessante og virkningsfulle.

At vi som er unge i dag har lite eller nesten ingen kjennskap til Sverre Leirset's store skikarriere i 30-åra har vel i grunnen sin naturlige forklaring. Den gang da Leirset «herjet» som verst i skisporet hadde ennå ikke Helgådalen idrettslag sett dagens lys, og hans resultater er aldri ført inn i lagets protokoller. Sverre Leirset var forøvrig en av dem som var med og tok initiativet til å få startet Helgådalen skilag i 1940, og var også med i det første styret. Han er dessuten ikke av dem som har så lett for å fortelle om sine bragder, og når en attpåtil oppdager at nesten alle hans sølvpokaler og andre skiperimer er gjemt langt inne i kråskapet, ja, da skjønner en dette enda bedre. Faktum er at Sverre Leirset var en av Verdals aller beste langrennsløpere i disse årene. Ikke riktig alle skipremiene hans er gjemt bort, noe av det første en legger merke til når en kommer inn i den nye kårstua på Sørølnes er en riktig stor og staslig tinnpokal som står ute i gangen. Tar man den nærmere iøyensyn kan en lese følgende i den gråblå bunnen: «Kalls I.F. 1. pr. 30 km. Sverre Leirset. 13/3 1938». Denne pokal fikk Sverre Leirset etter et av de

hardeste løp han noen gang gikk. «Jeg huseker dette løpet som et av de beste og artigste jeg noen gang har gått», sier han. «Hardt gikk jeg ut, litt for hardt, skulle det vise seg. Etter 15 km var jeg først i sporet tross startnr. 21. To nr. foran meg startet løpets favoritt, landpostbud Bror Videgren fra Kall. Han gikk jeg forbi etter bare noen kilometer, men på slutten av løpet begynte åpningsfaren å straffe seg. Videgren gikk forbi, og i mål hadde han klart å skaffe seg den nødvendige tidsdifferansen til å bli løpets seierherre. Men nestbest tid og klasseseier var jeg godt fornøyd med». Ellers forteller han at om kvelden var det stor skifest i forsamlingshuset ved Kallkirka. Der var det gratis inngang for nordmennene, og da svenskene dessuten var riktig rause både det ene og det andre, ble det en «hiva» fest, for å bruke Leirset's egne ord.

Arnljot Gelline-rennet inntar en sentral plass i Sverre Leirset's karriere. Mange harde tvekamper er i årenes løp blitt utkjempet i dette rennet, og gjennom de første 5 årene rennet gikk, var Leirset innblandet i de fleste. Sent glemmer han sin kamp mot Ola Eng i det første Arnljot Gelline-renn, en kamp som endte til Eng's fordel. Også i årene som fulgte var han med helt fremme i teten uten å kunne hindre Ola Eng i å ta sine tre strake seire. Men rettet i 1938 ga både revensje over Eng og seier i klasse A. B-klassingen Hans Eng gikk imidlertid av med seieren med noen sekunders margin. «Likevel er dette et løp jeg aldri glemmer», sier Leirset. «Uforståelig var det at jeg smurte meg totalt bort, særlig når en tenker på hvor lite smurning en da rårde over. Men skiene var helt umulig. Fra starten i Sul, forbi Sandvika og innvoert til Skilstugan kjempet jeg en nesten håpløs kamp for å holde kontakt

med teten. Men ved Skilstugan hadde så mange passert meg at jeg like gjerne spente av meg skiene og «la om». Samtlige løpere passerte meg før jeg var ferdig med smøringen og kunne legge i vei igjen, men tilbaketuren fra Skilstugan og til mål ved Ådalsvollen ble den likeste turen jeg har opplevd som skiløper. Skiene ble ypperlige, og alt jeg hadde av krefter brukte jeg til å innhente løper etter, uten at jeg merket noe tretthetstegn. Jeg kom imidlertid litt for sent til mål til å kunne inkasere min første Gellineseier. Jeg glemmer heller ikke da jeg gikk forbi Arnold Kjesbu den gangen, han var helt ferdig, og de ord Kjesbu'n uttrykte om sin situasjon vil jeg nødig gengi her», sier Leirset med et smil.

Blant hans mange skipremier (i alt ca. 55) er det to sølvpokaler eller beger som han setter stor pris på. Begge er fra Gellinerennen, og er gavepremier fra Dr. Woll, som i flere år ga gavepremie til dette rennet. Ellers kan vi nevne at Leirset er premiært i Kretsmesterskap, har deltatt i Gråkallrennet samt mange kretsrenn.

Dette lille tilbakeblikk gir på ingen måte den fulle og hele bilde av Sverre Leirset's karriere i langrennsporet, det vi har forsøkt er å gjengi de opplevelser han selv setter størst pris på. Ikke bare i skisporet har han vært målbevisst og viljesterk, gjennom hele sin livsgjerning har han alltid gjennomført de mål han har satt seg. I denne sammenheng synes vi det kan være på sin plass å nevne en liten historie fra et kretsrenn ved Levanger. Den gang hadde han hatt lov på bilskyss fra Verdalsøra til Levanger, men dessverre så uteble denne, slik at han måtte ta skiene fatt for å komme fram. Han rakk da så vidt det var å komme til startstedet i tide. Han fikk ikke tid til å smøre, men godt oppvar-

met la han ut på 30-kilometeren, og det ble en god plassering og preime å ta med heim.

For svært mange kom krigen og satte en stopper for mange gode idrettsår. Slik også med Sverre Leirset. Sitt siste langrenn gikk han på Bjartråka i 1941, en 30-kilometer som hadde samlet 41 deltakere, og av disse var hele 40 fra Helgådalen Skilag. Bare Olav Sagvold klarte å tukte Sverre Leirset i avslutningsløpet.

I løpet av kvelden er samtalen kommet mer og mer over på fjellet og fjellivet, og er det noe han liker å snakke om, så er det dette. Skal en få «Leirset'n», som vi ofte sier, i riktig godlag så er dette et samtaleemne en helst bør komme inn på. Den lille nynningen hans når han legger armene rundt nakken og setter seg bedre til rette i stolen, forteller mer enn ord at nå liker han seg, når han inne i seg selv vekker minnene om utallige herlige fjellturer til live. «Skjærvola, Skjækerhatten, Kvitrevvola og traktene der har nå liksom vært heimen min», sier han med et lengtende blikk. Ikke mange plasser her på jorden har han kjent seg så sterkt knyttet til som disse fjelltraktene. Der har han ferdes når snøflaten har freset under skiene hans på kalde vinterdager, der har han vandret når fjellet har ligget badet i vårsol, og synt en fargeprakt som ikke kan beskrives med ord, men bare oppleves av det enkelte menneske, når skarven har lokket han opp på toppene, der han har hatt utsikt over glitrende fjellvann, over vidder og fjelltopper så langt som øyet rekker. «Jeg har alltid gjort hva jeg har kunnet for å komme meg en tur til fjells, for det er ingenting som har gitt meg større glede enn dette. Det er store ord, men det er min ærlige mening. Når jeg har kommet til fjells så har jeg alltid hatt en følelse av virkelig å leve livet», sier

Leirset. «For svært mange ungdommer i fjellbygdene på denne tiden var jakt- og fangstlivet den eneste mulighet de hadde til å skaffe seg noen kontanter for å eksistere, men slitet og forsakelsene kunne aldri ta fra dem frihetsfølelsen og gleden de følte der ute i naturen. Nå er alt så mye bedre på mange vis, men jeg er ikke så sikker på at menneskene i dag er så tilfreds med sin livsførsel og tilværelse som vi tross alt var dengang», sier Leirset. «I dagens stresstilværelse er det minuttene og sekundene som teller, den gang var det årstider og høytidshelger som var den viktigste faktor i tidsrekningen. For dem som lå i fjellet både høst og vinter, forandret tilværelsen seg ikke mer fra år til år enn fjellelvens leie, men likevel minnes man denne tiden med tilfredshet og glede».

Sverre Leirset er ofte blitt betegnet som en virkelig sliter og hardhaus, aldri har det vært snakk om å spare krefter til morgendagen, og utallige er bevisene på dette.

Da han var i Imsdalen på Snåsa og hogg bjørk først på 40-tallet, gikk han flere ganger strekningen derfra og heim både sommer og vinter.

Spesielt godt husker han første gangen han gikk på sommerføre. Etter bare en times marsj satte det inn med et forferdelig regnvær, skodda kom også sigende og hindret sikten. På disse fjelltraktene var han ikke kjent, så han måtte søke ly i ei lite nedfallen sterbu han kom for bi. Da skodda igjen lettet fra dalbunnen, la han i veg videre på sin lange fjellmarsj. Klokka var fem om morgenen da han kom til Kulslivollen, og da syntes han han var nesten heime. Han hadde da gått mellom 8 og 9 timer, og som kjent ligger

Kulslivollen cirka 4 timers marsj fra Åkran.

«Hardtur ble det også en gang vi gikk på ski inn over til Ånge i Sverige. Det var om vinteren 1938 vi drev tømmerhugst der. Ruten vi den gang fulgte gikk forbi Verra, Anjan og videre innover til Ånge, som ligger ved sørenden av Tørrøn», forteller Leirset. Da Jon Holmli og han kom til Anders Anderson i Sunni, vog de pakningene sine på bøsmeren til Anderson, og vekten var 41 kg. En gang senere tok de leie om Russdalen, og det ble en slitsom tur grunnet snøvær og umulig skiføre. Han nevner også en hardtur han hadde sammen med Olav Sagvold under krigen. De la ruten innover Skjækerdalen forbi Sør-Skjækerhatten, Grønningen, Gaundalen, Jævsjøen og til Bjørkeidet i Sverige.

Lett var det heller ikke da Sverre sammen med Ingemar Kolstad fraktet en 9-fots båt fra Stortjønna tversover Skjækerdalen og opp til Andsjøene på Skækervola. «Det røynte virkelig på oppover vola, men når interessen og viljen er til stede er det utrolig hva som går», sier han.

Når Sverre Leirset forteller om sine turer og opplevelser, er det ett navn som ofte går igjen, Ole Sagvold. «En god fjellkar, en ærlig og pålitelig kamerat, men en lei konkurrent i langrennsporten», er den karakteristikk Leirset gir av den mann han har tilbrakt de aller fleste fjellturer sammen med. Felles for begge disse to er at kreftene de hadde så mye av i ungdomsårene nå har tatt slutt. De raske og sterke bena, som så mange ganger bar dem lekende lett innover fjellviddene, vil ikke lenger være med på notene.

En mann som Sverre Leirset, som har ferdes så mye i skog og fjell, har også opplevd tunge og triste dager i fjellet, dager han helst ville glemme, men som likevel sit-

ter friskt i minne. Han kommer aldri til å glemme en vintermorgen de lå i jakthytta si sør for Skjærkerluna. Jon Tosteigan begynte å gå ut, mens Ole Sagvold og Sverre var igjen i hytta. Plutselig smalt det utenfor. De to sprang ut, og der lå jaktkameraten i snøen. Hagla hadde gått av, og skuddet var gått gjennom ene handa til Jon. «At jeg forteller dette er på ingen måte for å friske opp minnet om denne dagen, men for å uttrykke min beundring for den måten Jon Tosteigan gjennomførte turen framover dalen på», sier Leirset. «En slik prestasjon står det virkelig respekt av. Hadde det ikke vært en «hardhaus» uhellet hadde rammet, så hadde det nok aldri gått bra. Ingen forbindelsessaker hadde vi og blodtapet ble større og større på vegen ned til bygda. «Skjærkerdalen har alltid vært lang, men i dag blir den visst enda lengre» husker jeg Jon sa da vi spente på oss skiene denne morgenen. Turen fra Skjærkerfossen over Li fjellet til Tosteigan den kvelden i bekmørket for å varsle om det som var hendt, er heller ikke av mine hyggeligste minner».

For Sverre Leirset har det også vært nære på et par ganger. Den ene gangen var oppe i Snødalen ovenfor framenden av Skjærkervatnet, da den ene skia hans kjørte seg mot en stein som sto opp av snøfonna. «Jeg fikk ikke kastet hagla til side da jeg stupte i snøføyka, og skuddet gikk av med det samme jeg falt. Jeg ropte straks til mine jaktkamerater som hadde stoppet litt lenger nede da de hørte skuddet, og sa at jeg levde, men da jeg reiste meg så jeg at det var nære på, haglmunningen stakk fram mellom beina mine».

Den andre gangen han var «nære på», som han sier, er han sikker på at det ikke var bare det menneskelige hell som reddet han.

Det var på Kolstadåsen, og også denne gang mistet han balansen og gikk over ende. Han kastet hagla til side med det samme, men alt foregikk i løpet av brøkdelen av et sekund. «Da jeg var falt halvt nede», forteller han, «ar det akkurat som noe holdt meg igjen oppe i luften. Skuddet gikk av, og hagladningen gikk mellom brystet og skiene mine». Han er overbevist om at det var en høyere makt som reddet livet hans den gangen.

Hvis vi skulle ha skrevet ned alt Sverre Leirset har opplevd på sine utallige fjellturer, kunne vi ha fylt en hel bok. Vi håper imidlertid at de forskjellige episoder vi her har gjengitt kan gi dem som er unge i dag et visst innblikk i hvordan livet artet seg for dem som fangstmenn for 30—50 år siden, og se deres prestasjoner i skisportet på bakgrunn av dette. Det var nok ingen dans på roser å være fjellkar, det var ofte et blodslit, det var ikke farefritt og på en måte var det et ensformig liv. Likevel lengter de tilbake til den tiden. På godværsdager kunne de også oppleve fjellet fra sin herlige side. De opplevde roen og stillheten, de kunne beundre såvel den vakre lille blomsten som klamret seg fast til en karrig fjellbunu, som det mektige panorama av fjelltopper og milevide vidder med fjellbjørk, stein, bekker og tjern, de fylte sine lunger med frisk og ren luft og drakk krystallklart vann fra fjellbekkene, og sist men ikke minst, de hadde gleden av å ha en vel-trenet kropp som kunne tåle de utroligste påkjenninger. Vi skal heller ikke unnlate å nevne jaktiveren. De måtte lære seg hva slags redskap de skulle bruke og hvor de skulle plassere den for å få fangst, og de måtte lære seg å finne viltet under de forskjellige forhold under jakten, og så treffe det de siktet på.

Helgådal idrettslag's fotballavdeling's æres- pris tildelt Evald Haug

De fleste helgådalinge har i dag tilgitt at bygda ble en vakker kvinne fattigere i startfasen av Evald Haug's karriere her i Helgådalen. Nå gleder alle seg over at vårt lag har fått ha en slik spiller som Haug. Veteran frem for noen er han, og har vist en upåklagelig innsats for sitt lag i ca. 15 år.

Det gode miljø blant «fotballgjengen» beror ikke minst på Haug.

Skulle ikke en slik mann være æresprisen Verdig?

Idag fører Sverre Leirset en rolig tilværelse som kårmann, men noen småjobber tar han ennå på gården. Helsen hans er ikke god lenger, men blikket og tankene går fortsatt i retning av Skjærkerfjellene, der oktobervinden ennå en gang har feid vei for vinteren.

E.

Helgådal idrettslag's sommercup

Sommercupen i fotball begynner å gli naturlig inn i rekken av arrangementer Helgådal idrettslag har. For at fotballinteressen ikke skal dø helt ut i ferien, er cupen en fin styrkeprøve mellom vår- og høstsesongen. Det er oppsatt pokaler til alle deltagende lag, og dessuten får vinnerlagets spillere diplom. Det har vært drøftet om man i stedet skal sette opp en aksjepokal som skal tilfalle det lag som først har tre seire.

Vi har vært heldig med været begge de to gangene cupen er blitt avviklet hittil, og stemningen på banen har vært fin. Sportslige og usportslige kommentarer vandrer hånd i hånd, og skaper den særegne stemningen langs sidelinja. Da det også er blitt spilt mye god og underholdende fotball, tror vi ingen skulle ha grunn til å klage over arrangementet.

De innledende kampene spilles fredag kveld etter loddtrekning, jumbofinale og finale går av stabelen lørdag ettermiddag. Tre lag blir hvert år invitert, slik at med arrangørlaget blir det fire.

Flere lag har man funnet det ikke er forsvarlig å invitere, da arrangementet i så fall ville ha tatt for lang tid.

I 1971 var det B.K.B., Inndal B.i.l. og Leksdal i.l. som ble invitert. I de innledende kampene vant først B.K.B. 2—1 over Leksdal, mens Helgådal beseiret Inndal 2—1. I lørdagens jumbofinale fikk man litt av en thriller, da resultatet var 1—1 etter ordinær tid, og rekkefølgen skulle avgjøres ved straffekonkurranse. Først etter at flere straffesparkrunder var tatt kunne Inndal gå av banen som nr. 3 i cupen. I finalen vant Helgådal 4—0 over B.K.B. i en av sine beste kamper denne sesongen.

Etter dette prøveåret var det

enighet om å forsøke å gjøre cupen til et fast innslag hvert år, og nå i sommer ble de tre 5. divisjonslagene Leksdal, Røra og Vinne & Ness invitert. Til tross for at været var noe usikkert fredag, var publikumsoppmøtet godt. Innsatsfylt og til dels godt spill av samtlige deltagende lag gjorde at stemningen langs sidelinja ble upåklagelig, og da hjemmelaget gikk videre til finalen sammen med Vinne og Ness, var det duket for en ønskefinale. Helt etter oppskriften gikk det nok

likevel ikke for det tallrike publikum som kranset banen, Helgådal spilte en av sine svakeste kamper denne sesongen, og Vinne og Ness kunne gå av banen med en fullt fortjent 3—1 seier.

Hvordan det blir med cupen i 1973 er ennå usikkert. Som kjent vil Helgådal leie bane av Verdal idrettslag til sommeren, og så mange lag som skal benytte seg av baneanlegget der, kan det bli vanskelig å få 1 eie bane til å avvikle cupen. Men at cupen kommer igjen i 1974 når gressmatta på Elneshøgda forhåpentligvis er i orden, kan vi med sikkerhet love.

Årets familiebil

MAZDA 616

Pris lev. Verdal — 4 dørs kr. 33.500,— m/ kompl. vinterhjul.

NORUMSGÅRDEN har alt i rekvisita og utstyr for bilen.

Aut. bilverksted — Shell bensin og oljer.

Norum Trafikkskole, Kl. 1, 2, 3 og 4.

Smørehall — vaskehall — kiosk

Homelite motorsager.

ALT DETTE FINNER DE I

NORUMSGÅRDEN

Verdal Blomsterforretning og Gravferdsbyrå

Tlf. 78 311

Blomsterbutikken

Tlf. 82 239

INNEH. ODDVAR HAUGAN

Glimt fra årets fotball - ball

Sjelden har det blitt pratet så mye fotball, og sjelden så mye tull. Fra v.: Leif Svartås, Brynjar Aksnes og Jon Rydning.

Helgådal i.l.'s fotballgutter hadde en strid kveld på Bjartan den 4. november, noe bildet skulle gi et visst inntrykk av. Fra v.: Mildrid Holmli, Håvard Elnes og Inger Holmli.

Med takk for god mat på ballet og trofast kjøkkenhjelp gjennom året. Fra v.: Borghild Bjartan, Gudny Haugan og Gunhild Leirset.

Seier'n er vår! Når guttene møtes til høstblot må det ikke nevnes at andre fotballag har gjort større bragder enn vårt.

På bildet: Einar Holmli og Åsmund Leirset.

Konsentrasjon og innsats er to ord som ikke kan gjentas for ofte. Fra v.: Henny Valstad, Ketil Sagvold, Magnus Julnes, Jens Holmli og Per Leirset.

Det står kvinner bakom alt —
Fra v.: Inger Holmli, Ulla Aksnes, Gerd Leirset, Brit Haug, Gunn Granheim, Irene Rygg, Henny Valstad og Åse Berg.

Helgådal Idrettslag's ærespriser

Helgådal idrettslag's innsatspokal

tildeles et medlem som har gjort en fremragende innsats i individuell konkurranse i sesongen. Prisen ble første gang utdelt i 1970, og har gått til følgende:

1970: Lennart Leirhaug.

1971: Sturla Green.

1972: Tore Green.

Helgådal idrettslag's fotballkrus er en premie som skal gå til den spiller som i løpet av sesongen har vist størst treningsiver, innsats, spill og lagånd.

Følgende er hittil tildelt prisen:

1971: Tore Holmli.

1972: Erling Rygg.

Fotballavdelingens ærespris

tildeles en person som gjennom

lang tid har gjort en fremragende innsats for fotballavdelingen i Helgådal idrettslag. Prisen ble innstiftet i 1972, og gikk da til Evald Hang.

Hvem som skal tildeles de to førstnevnte prisene avgjøres av Helgådal idrettslag's hovedstyre etter innstilling fra gruppestyrene. (Forts. side 16).

Årets spiller, Erling Rygg, blir tildelt fotballkruset av formannen i idrettslaget, Jon Overmo.

Tore Green

Lennart Leirhaug overrekkes H.i.l.'s innsatspokal av Magnar Lundemo, mens Alfred Bengtson og Åsmund Leirset venter på tur på å gratulere.

Sturla Green

En leges veiledning

Vi var så heldig å få et kort intervju med en travelt opptatt Dr. Berg, kjent som mannen med de syv hobbies (sex + alkohol), for å få en eksperts syn på en sak som opptar mange idrettsutøvere.

For å gå rett på sak, dr. Berg, hva mener De om forholdet sex og idrett?

— «Vel, hvis De med det mener

Velkommen tilbake, Einar!

Fra neste sesong vil Einar Holmli fungere som spillende trener for Helgådal idrettslag. Etter to sesonger i Verdal i.l. er han atter å finne i sin gamle klubb. Da han forlot laget, var han den suverene toppscorer, hele 27 fulltreffere tegnet han seg for sist sesong han spilte for Helgådal. Selv om dette var i bedriftsserien forteller det likevel litt om den storscorer han var dengang. La oss håpe han har holdt kruttet tørt i de årene han har vært borte.

At Holmli har noe å tilføre laget både som spiller og trener er vi ikke det minste i tvil om, og vi ønsker han velkommen tilbake i den røde helgådalstrøya, en trøye vi håper han finner seg godt til rette i.

at det ene ikke må gå på bekostning av det andre, er jeg helt enig. Personlig synes jeg det er meget betenkelig med alle disse lysløypene som nå står og lyser hele kvelden, på grunn av disse kan man jo faktisk gå på ski til nær sagt alle døgnet tider, og dette kan få meget uheldige konsekvenser for seksuallivet. Men på den annen side bør langrennsløperne ikke ha samleie for nære en viktig konkurranse, de må huske at de skal jo også ha tid til å smøre skiene. Heldigere stilt i så måte er skihopperne, for dem er sex en viktig del av treningen, de skal jo ligge mest mulig på tuppa. Også fotballspillerne er det av stor betydning at de lærer seg betydningen av en grundig oppvarming før omgangene. Forståelsen for spillet er også viktig, det er ikke alltid best å gå rett på målet, men heller holde på ballene og spille motpartens forsvar helt ut. Det å bare kunne sette den inn fra kloss hold etter å ha spilt seg helt igjennom, er alltid en opplevelse», sier Berg med et drømmende blikk.

Hva med forholdet idrett og alkohol, doktor Berg, vi vet jo at De har drevet en meget grundig forskning på dette område.

— «Ja, det må en kunne si, og jeg er glad for at dette nå begynner å bli tatt alvorlig opp til diskusjon», sier Berg, «men på det lokale plan tror jeg det ennå ikke er noen grunn til å se pessimistisk på saken, jeg har svært lite å utsette på våre idrettsutøvere på dette punkt. En skal jo heller ikke se bort fra at det kan være gode idrettsutøvere fordi om de ikke drikke alkohol», sier Berg.

Lesernes spalte

Er «Helgådalsnytt» en morgenavis eller kveldsavis?

Tulla.

Ja. Red.

Hvorfor er fotballbanen på Elneshøgda i korteste laget?

Stompen.

Fordi kampene oftest er på søndag. Red.

Er det behov for en ny avis i Verdal?

Stud. phil.

Ja, vi synes Innherredsbladet begynner å bli tynt.

Red.

Er en gift fotballspiller like god som en ugift?

Merete.

Ja, hjemme så.

Red.

Er «Høysjøgauken» flyttfugl eller standfugl?

Gauk-fan.

Da den er iaktatt både ved Høysøen og Lunheim, må den vel regnes som flyttefugl.

Red.

Er Petter Green verdig utmerkelsen «Høysjøhanen»?

Skeptiker.

Så absolutt, se bare på bildet et eller annet sted i avisa.

*

En godmodig kaill åvånt Brainna vart en førjulsdag så ferbainna at'n brøla «Fy fan» ferlangt skjæsmæss' på da'n fer kjærringa ha tømst sassen tu spainna.

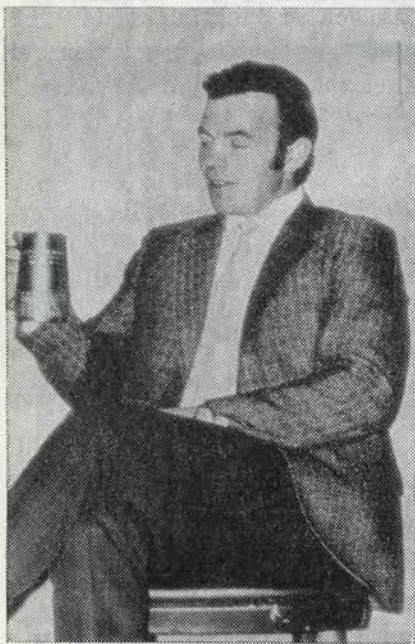
KJESBU'N

Det korrekte navn er Arnold Kjesbu, men populært kalles han Kjesbu'n, særlig da blandt skientusiaster. Han er en av veteranene på skisportens område innom Verdalen, og i særdeleshet innom Helgådalen idrettslag. Vi kan knapt forestille oss hvilken innsats som ligger bak de titusener av kilometre som er tilbaketog i skisporet under trening og konkurranser. For det aller meste under kummerlige forhold, uten noen form for støtte hverken økonomisk eller når det gjaldt veiledning og instruksjon.

Kjesbu'n kom til verden i 1912 på gården Karmhusbakken i Leksdalen, opprinnelig en husmannsplass under gården Karmhusan. Det viste seg ganske snart at her fløt blodet fort i årene, og

(Fra side 14).

Fotballavdelingens ærespris behøver ikke utdeles hvert år. Det er fotballavdelingens styre som hvert år avgjør om noen er verdig til å få prisen.

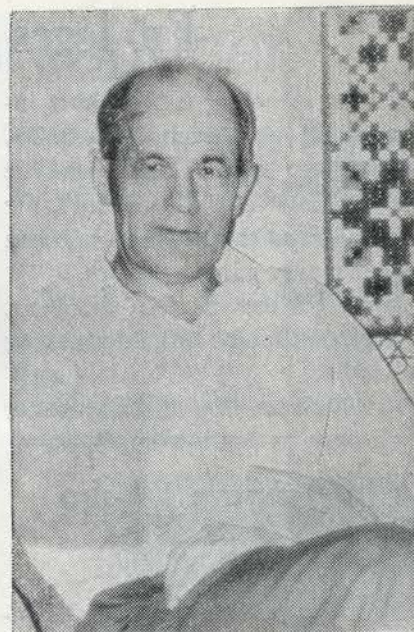

Tore Holmli

det var en virketrang noe utenom det vanlige. Han hadde en spesiell interesse av å ferdes i skog og mark, og allerede som 7—8-åring kom han som gjetergutt til sin onkel Arnt Kjesbu ved Kjesbuvatnet. De to siste vintré han gikk på folkeskolen hadde han tilhold vekselvis i Skavdalen og i Kjesbua. Da var det for det meste å gå på ski over skogen og til Ulvilla skole, via gården Vangstad. Det kunne være mang en stri tårn i ufyselig vær og dårlig skiføre. Men det var også en tilfredsstillelse for ung-gutten å overvinne naturkreftene, og det gav unektelig krefter i armer og ben. Det kunne også inntreffe at det ble en ekstraslant i det at skoledagen ble kombinert med snarefangst av skogsfugl og hare, noe som det var godt om i de tider.

Arnold Kjesbu har et misunnelsesverdige godt minne, og det er en fornøyelse å høre han fortelle om sine opplevelser fra svunnen tid.

«Kan du huske dine første ski, Kjesbu?» «Å ja da. Jeg var 7—8 år gammel. Skia, som selvfølgelig var av bjørk, ble laget av ski-

A. Kjesbu

maker Ellen Langåssve fra Leksdalen og prisen den gang var kr. 2,50. Det var ikke samme sneren i disse som det er i nåtidens ski, og det kunne være vanskelig å beholde stibukt og bretter, men du verden for stas det var.»

«Du husker kanskje dine første konkurranseski også?» «Ja, det var et par tregreipers bjørkeski som ble laget av Ole A. Musum. De var noe tunge, men de bar godt opp i løs snø, og så kunne de like gjerne brukes i hoppbakken. Jeg deltok forresten i min første konkurranse på de

Leif Rotmo

HELGÅDALEN

A/S Verdal Manufaktur

Godt utvalg i manufaktur

skiene. Det var i 1926 i et åpent skirenn i Ulvilla. Det ble en tredjeplass og kr. 3,00 i premie.» Det var slett ikke dårlig at en 14-åring på tregreipers ski.

«Hva slags smurning brukte du den gang?» Smurningen laget jeg selv, i likhet med mange andre den gang, og hovedingrediente sene var kasserte sykkelslanger som ble smeltet sammen med grankvae. Det holdt godt i motbakkene.»

«Hvor lenge har du vært medlem av Helgådalen idrettslag?» «Jeg kom hit opp i 1946, og siden har jeg vært medlem av idrettslaget.»

«Du deltok i din første konkurranse i 1926, men hva med andre konkurranser i førkrigsårene?» «Det var i grunnen svært lite skirenn vi kunne delta i. Jeg husker et kretsrenn i Vinne i 1931, stilte da i kombinert og ble nr. 2, slått av Petter Hallem.» Kjesbu'n ble, vi hadde nær sagt selvfølgelig, nr. en i langrennet, og han antyder selv at han ble nr. 7—8 i hoppbakken, forøvrig på hoppskiene til Trygve Indahl.

Selv om Arnold Kjesbu alltid var med å sette farver på de større lokale skimesterskap så er det kanskje først og fremst som forgrunnsfigur i turløpene (fjellrennene) de aller fleste vil minnes han. Allerede før krigen rakk han å være med fem ganger i Arnljot Gellinerrennet, hvilket resulterte i en førsteplass og en annenplass i klasse B, pluss en annen, en tredje og en fjerdeplass i klasse A. Etter krigen sluttet rakk han i A.G.-rennet å oppnå fire førsteplasser og en annenplass. Etter å ha gått over i klasse F (klassen heter forøvrig klasse E i dag) oppnådde han fra 1955 til 1958 to første- og en annenplass.

Når vi først er inne på turrenn må det være på sin plass å

nevne at den samme Kjesbu'n har deltatt 17 ganger i Arnljot Gellinerrennet, 13 ganger i Hervolrennet, en gang i Gaulstadrennet (Gaulstad—Steinkjer 40 km, forøvrig nr. 2 i klasse D), samt deltaker i Vårloken i 1971, et turrenn vekselvis mellom Inn-dalen og Helgådalen, stiftet samme år. Det bør også nevnes at han i 1939 oppnådde tredje beste tid i kl. C som deltaker i Reinsfjellrennet, et åpent landsrenn mellom Selbu og Støren. I det populære Fånettrennet i Inndalen har han vært deltaker 12—15 ganger, hvor han forøvrig som D-klassing 2 ganger vant rennet.

I skistafetter var Kjesbu'n den selvskrevne ankermann og har bl. a. tre ganger vært med å føre Helgådalen i.l. til verdalsmestre i stafett.

Som nevnt har Arnold Kjesbu deltatt både i Gaulstadrennet og Reinsfjellrennet, men det er så langt fra hans eneste konkurranser utenbygds. I 1936 deltok han i militært langrenn i Steinkjer, 30 km med 11 kg pakning og gevær, hvor han ble nr. 3 i klasse A. I 1951 vant han kl. D i militært langrenn over 30 km, hvor han samtidig fikk det militære skimerket i sølv. Jo da, det er god underholdning når Kjesbu'n er i det rette fortellerhumør, men det vil føre alt for langt å få med seg alt her.

«Hva regner du som dine beste prestasjoner?» «En av de beste prestasjoner i skisporet må vel være fra det første kretsrennet over 17 km som det sammen-sluttet Øvre Verdalen i.l. arrangerte, og der jeg som D-klassing vant rennet med ca. 3 min. margin til A-klassingene. Vinnertiden lot vente lenge på seg den gang fordi arrangørene regnet med å ha gjort en eller annen regnefeil, men den kom da til slutt.» Ja, kom gjorde den ja, og riktig var

den også, og Kjesbu fikk snart vise at dette ikke bare var et lite blaff. Ikke svært lenge etterpå gikk han hen og ble verdalsmester på 30 km, hele 7½ min. foran «ræserne».

«Er det noen premie du setter særlig høyt?» «Ja, det er kanskje mange, men en stor pokal fra trelasthandler Tronstad på Steinkjer er ihvertfall en av dem.» Denne pokalen fikk Kjesbu i 1937 i Arnlot Gellinerrennet, der han i en gnistrende sluttspurt delte førsteplassen med svensken Lars Erik Larsson fra Offerdal.

«Du har sikkert utallige gode minner fra din tid som skiløper, men det kunne vel også være noen skuffelser.» «Jeg kan ikke si at jeg opplevde noen store skuffelser, men litt ergerlig var det i blant, som f. eks. i 1951 i et landsrenn over 30 km på Steinkjer. Jeg gikk da i kl. D, og jeg følte meg godt opplagt den dagen. Vi gikk to runder på 15 km med matstasjon på Trana gård. Etter vel halvgått løp passerte jeg en av favorittene i klassen, Eldor Bakken fra Malm, og jeg forsto da at jeg lå godt an. Men så en 6—7 km før mål måtte jeg over ende i en kneik, noe som resulterte i skibrekk. De va itj artig nei.» Det var det sikkert ikke nei, men den samme karen fikk omsider lånt seg en ski og fullførte som tredjemann i klassen etter en ved navn Myrvold og Eldor Bakken, begge fra Malm. Men Kjesbu husker også mer fra samme renn, bl. a. at vinneren av kl. A het Ola Undsgård og at annemann var ingen ringere enn Magnar Estenstad. Han var i godt selskap den dagen.

«Når konkurrerte du siste gang for fullt på skiene?» «Det var i Hervolrennet og A.G.-rennet i 1968.» «Og siden har skiene ligget på hylla?» «Nei. Ikke helt.

Jeg går da fortsatt litt i turklassen, noe jeg vil fortsette med i det lengste for mosjonens skyld.»

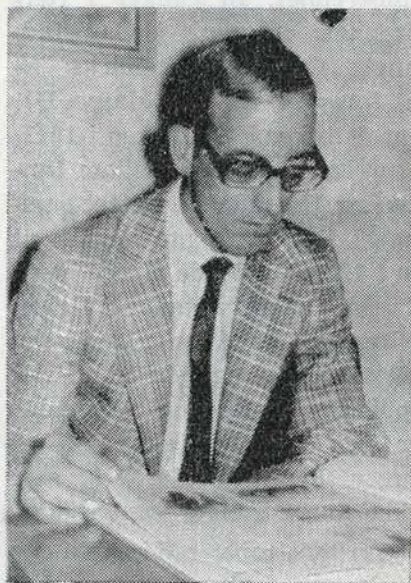
«Kan du på stående fot ta frem et spesielt minne fra en eller annen konkurranse?» «Jeg glemmer nok aldri samlagsstevnet i skyting vinteren 1939. Det var for lite snø på stedet slik at Askytingen måtte foregå uten ski. Jeg lånte jaktkarabinen til Odin Bratli og stilte i «lærvlabbba». Det var oppsatt pokal for dagens beste tid og det var den jeg var ute etter, skytingen regnet jeg ikke noe på. Jeg fikk den pokalen, men så ville tilfellet at jeg fikk 15 figurer av 18 oppnåelige, noe som førte til at jeg ble nr. 2 etter en ved navn Grøtan fra Kvam. Jeg må også nevne at det ble innlevert protest mot meg p.g.a. lærvlabbene, men den ble ikke tatt til følge. Så rart det kan høres, og selv om jeg aldri har ofret noe på skytesporten så var jeg i virkeligheten bare 15 sek. fra å bli samlagsmester i vinterskyting den gang. Vinneren hadde selvfølgelig fullt hus i skytingen. Jeg fikk forresten kr. 25.— i premie, noe som den gang representerte bortimot en hel månedslønn.»

«Hva med rekrutteringen i Helgådal i.l.?» «Den er heller dårlig, og grunnen til det er vel først og fremst at det er for lite arbeid å få her, slik at ungdommen må reise ut.»

«Hva synes du om lysløypa som nettopp er kommet i stand.» «Det er et enestående tiltak. Jeg skulle gjerne ønsket at den var kommet for 20—30 år siden,» sier Kjesbu'n med et lurt glimt i øyet.

For kort tid siden rundet Arnold Kjesbu 60 år. Vi stiller oss i gratulantenes rekke og ønsker

«HØYSJØGAUKEN»

«Høysjøgauken» bør også få plass i denne avis. Det fortjener dette tradisjonelle showrennet, som gjennom årenes løp har utviklet seg til å bli et av de største og mest vellykkede arrangementer Helgådal idrettslag står bak.

Inntektsbringende er det også blitt. Når regnskapet oppgjøres etter rennet og Gaukballet, har kassereren fått ført inn et ikke uvesentlig beløp i sin kasse.

I denne artikkelen vil vi bevege oss litt tilbake i tiden, få fram den spe begynnelse og følge rennets utvikling frem til i dag. Videre vil vi dvele litt ved de største høydepunkter for store renndager på Høysjøen og uforglemmelige gaukballetter på Lunheim —.

De som gjorde opptakten til rennet var Åsmund Leirset, Håvard Elnes og brødrene Jon og Sverre Berg. At Sverre Berg allerede på dette tidspunkt ble den selvskrevne leder, har sin naturlige forklaring.

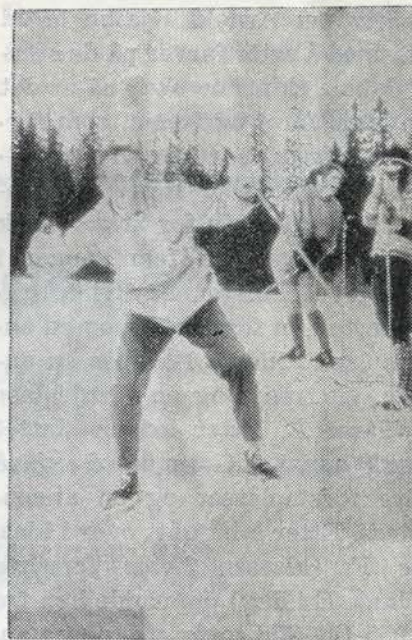
ham velkommen i skisporet både i inneværende sesong og i kommende sesonger.

Lajo.

Tross sin dengang unge alder hadde han allerede blitt et begrep innen visse kretser, og flere «overvintringer» i Statskoia ved Høysjøen i påsekehelgene svekket på ingen måte hans kanidatur. De beste ledere og organisatorer skapes ofte av menn som er blitt riktig tildeelt erfaring fra livets harde skole. I dag er Berg den store leder og «Høysjøgauken's» høye beskytter.

Men en «gauk» gjør som kjent ingen sommer, og Berg har da også gjennom årene skaffet seg mange dyktige medarbeidere, som i stor grad har bidratt til å gjøre «Høysjøgauken» til det den er i dag.

Når en ser tilbake til starten i 1966 og frem til nå, så er det en nesten eventyrlig utvikling som har skjedd. Deltakelsen er stadig blitt større, og interessen for arrangementet er enorm. At «Gaukballet» de siste år er kommet i tillegg til rennet, gjør arrangementet ikke mindre attraktivt. Mange deltar i rennet utelukket for å få delta på ballet, som danner et minnever-

Petter Green greide å overbevise alle om at han var en verdig Høysjøhane.

Smilende deltakere på årets Høysjøgauk, fra v.: Tor Gren, Marit Nessemo, Liv Valseth og den hårfagre friluftsmannen Rolf Norum.

dig avslutning på hvert års «Gauk».

Gaukballet, som avvikles rundt 1. mai hvert år, er nå kommet i tradisjonelle former, og en må vel kunne si at det er blitt til en festbegivenhet med virkelig sus i. Olav Sagvold, en ikke ukjent skiløper og ivrig «gauk-deltaker» uttalte en gang, riktignok i en viss feststemning, at Gaukbaallet på Lunheim er vårens vakreste eventyr. En bedre karakteristikk kunne neppe vært gitt, selv om uttalelsen vel kan diskuteres —.

Det er mange, både kvinner og menn, som gjennom årenes løp har satt sitt preg på dette arrangementet. Å beskrive disse som år etter år er blitt de dominerende og mest interessante er meget vanskelig. Det vil være lettere og mer rettferdig å trekke frem noen minner og høydepunkte fra hvert års begivenheter enn å danne et personlig bilde av enerne i Høysjøgauken.

Det vi minnes best fra startåret 1966 er det vakre påskeværet som lokket så mange opp til Høysjøen og det første gaukrenn. Andre ting som har festet seg i minnet er Rolf Tømmerås' vanvittige hopping ved Vangstadvollen, og sist med ikke minst den ungdommelige seiersgle-

de som kom til syne hos Rannveig Green og Joar Nessemø da de fikk klyve øverst på seierspallen. Den samme Nessemø er forøvrig den eneste som har deltatt i samtlige renn, og er en fortjent vinner av jubileumspokalen som ble utdelt under Høysjøgaukens 5-årsjubileum i 1971.

Like vakkert påskevær som i 1966 ble også renndagen i 1967 velsignet med. Høysjøgauken var nå kommet for å bli. Stor reportasje og bilder i Trønder-Avisa er noe vi husker fra dette år. Dobbelte så mange deltok som året før. En knepen men fortjent seier gikk til paret Rakel Ravlo/Egil Green. Apropos Green, så er han blant eksperter regnet som den beste kysser i gaukens historie. Stor var skuffelsen blant publikum i fjor, da Egil på grunn av sykdom var forhindret fra å utfolde seg i Kysseportalen.

Høysjøgaukens æresdiplom «Høysjøhanen» ble utdelt for første gang i 1967, og tilfalt da Sverre Berg. «Høysjøhanen» er rennets høyeste utmerkelse, og skal etter statuttene utdeles til den deltaker eller funksjonær som gjennom sine prestasjoner i rennet eller de nærmeste omgivelser har vist innsats

utenom det vanlige. Øystein Storstad har tegnet den flotte diplomen, som i 1968 ble tildelt Håkon Flyum. Flyum fikk diplom for sin usportslige opptreden i hoppbakken, da han falt og rev med seg dommeren, rennets høye beskytter Sverre Berg. Deltakerantallet ble dette år ennå høyere, idet 100 løpere stilte til start i en gaukløype som for første gang hadde «Kysseportalen» på programmet. Løpet ble en «utenlandsk» triumf ved Bjørg Østnes og Harald Johnsen. Renndagen ble avsluttet med seiersseremoni og premieutdeling ved Statskoia.

I påska 1969 fløt «Høysjøgauken» bokstavelig talt bort, men likevel ble «Høysjøhanen» utdelt til Rolf Norum, uten at han overhode hadde deltatt i noen gaukrenn. Men for å yte Norum full rettferdighet så skal det sies at han i alle de år rennet var blitt holdt hadde kjempet en innbitt kamp for å nå frem til startstedet, og det gjør ikke saken mindre tragisk at han var nære på å nå frem både i 1966 og 1968. Nå i dag er Norum blitt en rutinert deltaker som alltid må regnes med i favorittgruppen.

Av arrangementsmessige grunner ble rennet i 1970 og 1971 lagt

Stilstudium av Reidar Langdal i hoppbakken.

ned til Lunheim. Selve arrangementet ble bedrepå mange måter, bl.a. på grunn av at det kunne benyttes høytaleranlegg med spekkertjeneste og musikkservice, men den store stemningen en får rundt startstedet på Høysjøen manglet totalt. Rennet i 1970 ble en stor triumf for frøken Anna Kolstad og Lottar Tømmerås. Det ble for første gang gaukball på Lunheim. En bør også nevne at det ble opprettet en egen barneklasse, et opplegg som ble meget populært.

I jubileumsåret 1971 ble det seier nr. 2 både til Rakel Ravlo og Joar Nesseemo. Rekordstor deltakelse og stort Jubileumsshow under ballet. Hverken i 1970 eller 1971 ble noen funnet verdig til Høysjøhanen.

Siste års renn brakte stor glede i Ulvilla gamle skolekrets, idet en av deres egne endelig klarte å gå til topps igjen. Petter Storstad, gaukveteranen frem for noen, vant en meget fortjent og populær seier. Fru Synnøve Langdal fulgte Storstad i seiersløpet. Under enorm applaus fra en fullsatt sal i gaukballet på Lunheim ble Petter Green tildelt «Høysjøhanen» for sin innsats i «Kysseportalen».

Ja, så langt er vi kommet frem i historien. Om ikke alt for lang tid vil det 7. renn avvikles, hvis alt går etter planen.

Å prøve å spå noe om «Høysjøgaukens» fremtid er vanskelig, og vi vil heller ikke trekke opp noen planer eller retningslinjer for årene som kommer. Det er best å forsøke å tilpasse det hele etter hvert som utviklingen går. Publikums interesse og deltakernes sportslige innstilling er betingelsen for at «Gauken» skal bli en suksess, hvis disse faktorer forsvinner kan en like gjerne slutte å arrangere «Høysjøgauken».

Mange hevder at dette «gaukrennet» er noe tull. Ja visst er det det, alt som har med «Høysjøgauken» å gjøre er bare tull, og hvor-

Helgådals første innsatspokalvinner

Innsatspokalen opprettet i 1970. Det var liten tvil om at Lennart Leirhaug skulle ha den første etter en fin- fin sesong. Her med innsatspokalen samt sin første skipremie.

Hvis det hadde vært holdt en avstemning over hvem som har vært Helgådals beste idrettsutøver de senere år, hadde uten tvil ett navn gått igjen på svært mange stemmesedler: Lennart Leirhaug.

Men Lennart er ikke bare en god idrettsutøver, han er også en sympatisk og real mann i det daglige liv. Da han ga oss dette intervju, var det på den betingelse at det ikke måtte bli noe skryt av det. Han er ikke av dem som går rundt og roser seg av sine bragder. Men vi vil nevne en del av hans prestasjoner gjennom en lang karriere.

for skulle det ikke være det? Det finnes nok av valvorige arrangementer og konkurranser i dag, hvorfor skal en ikke også ha et slikt arrangement hvert år hvor alle kan delta på like fot og ha det morro. «Høysjøgauken» er først og fremst en utfordring til slike mennesker.

Han begynte å konkurrere på ski i 1955. En 2. plass i kl. B i et kretsrenn i Volden. Denne seieren, som nok kom noe overraskende, var en mektig stimulans for den energiske unge løperen. Han gikk like godt hen og vant såvel Hærvolrennet som Fånettrennet, ble nr. 2 i sin klasse i AG-rennet og tok 3. plass i Verdalsmesterskapet. Dessuten ble det 10. plass i kl. B i KM 30 km.

I 1956 ble Lennart verdalsmester, vant Kvinnfjellrennet, 1. pr. kl. B i et kretsrenn og ble nr. 2 i Hærvolrennet.

I 1957 var snøforholdene svært vanskelige. Han tok da en 2. og en 3. plass i kretsrenn kl. B.

I 1958 ble han igjen verdalsmester, tok 2. plass i Fånettrennet og 4. pr. KM kl. B.

I årene som fulgte ble det ikke til at Lennart satset så mye. Snøforholdene var elendige, og Jonas Danielson kunne ingen gjøre noe med. Lennart kan i denne perioden skilte med følgende plasseringer: I 1961 2. pr. Fånettrennet. 1962: 2. pr. kretsrenn kl. C, 2. pr. Fånettrennet, 2. pr. Hærvolrennet, 2. pr. klubbesterskap, 3. pr. verdalsmesterskapet. 1963: 3. pr. kretsrenn kl. C, 2. pr. Fånettrennet (etter Kjell Bjartan).

I 1965 trakk imidlertid Lennart det lengste strå, idet han vant både Kvinnfjellrennet og Fånettrennet og sikret seg begge jubileumpokalene. Samme året vant han dessuten C-klassen i AG-rennet og tok 2. plass i verdalsmesterskapet. I 1966 tok han en av de seire han selv setter størst pris på da han vant Bulleråsrennet. Per Leirset sikret for øvrig vårt lag dobbeltseier den gang.

I Fånettrennet trakk Per det lengste strå, og Lennart ble nr. 2. Lennart tok dessuten 2. pr. kl. C i et kretsrenn i Vinne, 3. pr. kl.

C i kretsrenn i Skatval og 10. pr. KM i Stiklestad.

I 1967 tok Lennart 3 førsteplasser, i verdalsmesterskapet, Hærvolrennet og Fånettrennet. I 1968 gikk han i D-klassen, og tok 2. plass i verdalsmesterskapet og Fånettrennet.

Sesongen 1970 ble en av de jevneste og beste skisesonger Lennart noen gang har hatt, bare se på den listen som her følger: 4. pr. kretsrenn i Malm, 4. pr. kretsrenn i Henning, 3. pr. kretsrenn i Stiklestad, 1. pr. Kli D i verdalsmesterskapet, 1. pr. i Bulleråsrennet, 1. pr. i Fånettrennet, 1. pr. i Hærvolrennet, 3. pr. i AG-rennet, 1. pr. i lysløyperenn i Vuku, 1. plass i klubbmesterskapet og beste etappetid av samtlige i Fjellrosastafetten. At Lennart ble en selvskreven vinner av Helgådal idrettslag's første innsatspokal etter denne sesongen er innlysende. I 1971 ble det klassesier i Bulleråsrennet, 2.

pr. kl. D i Hærvolrennet, 3. pr. i verdalsmesterskapet. Han sikret seg dessuten et nytt klubbmesterskap, og vant 1. etappe i verdalsmesterskapet i stafett. Siste sesong ble ødelagt, for det ene på grunn av influensa, for det andre på grunn av elendige føreforhold, men han var da i hvert fall med og sikret seieren i Fjellrosastafetten, ble nr. 2 i klubbmesterskapet og nr. 4 i sin klasse i Vårloken.

I Fjellrosastafetten har Lennart vunnet 1. etappe hele 5 ganger.

Også i terrengløp kan Lennart se tilbake på mange fine plasseringer. Han tok 1. preime i Leirådalen i 1956 og 1. premie i et kretsrenn i Vuku 1961. I 1965 gjorde han sin største løpsprestasjon da han ble nr. 8 i klasse 20—35 år i Hårskalltrampen. Samme året tok han for øvrig førsteplassen i et kretsterrengløp i Leirådalen, og gjentok dette i 1966. I 1967 ble det klasse-seier i kretsterrengløp i Leiråda-

dalen og et i Sparbu. Han tok dessuten 9. plass i Karolinerløpet klasse 35—40 år. I 1971 startet Lennart i Offenåsen Rundt, og tok 5. pr. klasse 35—40 år. I Hårskalltrampen samme år ble det 3. plass i klassen. Nå i høst startet han i bedriftsklassen og tok 4. plass i Offenåsen Rundt.

Når vi så til slutt tar med at han har en 2. plass i verdalsmesterskapet i sykling samt deltatt i flere sesonger på Ulvillas fotballag, har vi kanskje gitt et visst et visst bilde av idrettsmannen Lennart Leirhaug.

Lennart har skjøttet treningen også i år, og vil gå inn for sesongen for fullt. Han håper at det blir brukbare snøforhold i vinter, slik at det kan bli en del løp. Realistisk som han er, sier han at han ikke har for store forventninger, han regner ikke med å hevde seg helt i toppen lenger. Men kjenner vi Lennart rett gir han seg nok fremdeles ikke uten kamp. På spørsmål om hvem han tror som blir den beste langrennsløperen i Verdal i vinter svarer han diplomatisk at han ikke vil nevne noe navn. Han tror imidlertid det vil dreie seg om stort sett de samme løpere som i fjor.

Vi spør om Lennart tror noen av de unge løperne til Helgådal kan bli gode langrennsløpere, og til det varer han et ubetinget ja. På grunn av lysløypene og miljøet som er i laget nå har de unge i dag store muligheter. Men, legger han til, det hele avhenger av ens egen innstilling. En kan aldri skape en kunstig ånd. Treningsiver og innsatsvilje er noe hver enkelt må ha inne i seg, det nytter ikke med påvirkning utenfra. De unge må lærer opp til og venne seg til at treningen blir en naturlig del av livsrytmen, like naturlig som å spise og arbeide. Han legger ikke skjul på at kondisjonen er for

M. Stornæss, Eftf.

KNUT ENES

VUKU

Ole O. Aamo

VERDAL

H. E. Eides Eftf.

Bok- og papirhandel — lektetøy — kosmetikk

Tlf. 78 877

Sportsforretningen «Ørnen»

Verdal — Tlf. 78 839

Alt i sportsartikler

dårlig hos helgådalsløperne, og kondisjonen er den viktigste faktor i langrenn. Men han legger til at uten god teknikk kan heller ingen hevde seg i dagens konkurranse. Det er derfor viktig at de unge gis gode løyper å trene i, slik at de kan trene seg opp i å kunne holde stor fart. Kondisjonen skal være opparbeidet før skiene tas fatt, da skal en konsentrere seg mest om teknikk og tempo. For å nå opp i lokal sammenheng er energi og treningsiver det viktigste, men skal en nå opp i større sammenheng må det også talent til.

På spørsmål om han synes skisporten i Helgådalen nå er kommet for mye i skyggen av fotballen, svarer han at det synes han i hvert fall ikke enda. Tvert imot mener han fotballen er med og skaper et miljø i laget. Også treningsmessig mener han det bare er av det gode, de som deltar i begge grener kan gjerne trene hele året.

Lennart er av den oppfatning at konkurransen blir hardere og hardere innen alle idrettsgrener, også på det lokale plan. Utstyret er blitt bedre, løypene mer fartsbevarende, og nye treningsmetoder har rasjonalisert og effektivisert treningen. Han sier at det var lettere å hevde seg da han begynte å konkurrere enn det er i dag. Men han er full av lovord om dem som til tross for at de begynner å dra på årene fremdeles er med og byr ungdommenkamp i skisporet. Hilmar Kjesbu, Harald Myhre og Gunnar Eng er fortsatt med helt fremme i teten her i bygda, og det synes Lennart det bør stå respekt av.

Hjemme på Mikkelaudet står Lennarts premier fint oppsatt i premieskapet. En anselig mengde av dem er det blitt etter hvert, av sølv- og tinnpremier kunne vi telle ikke mindre enn 94 stykker. Gjennom årenes løp har han fått mange premier av andre slag, så til sammen kommer antallet opp i godt

LENSVIK — TUREN

Luften var het, småfuglene sang og solen skinte fra en skyfri himmel da Sigmund Helgås startet opp Fylkesbilenes buss V 147 ved Skjækerfossen lørdag morgen den 15. juli 1972. Hvilke tanker som streift gjennom Helgås' hode denne skjønne sommermorgen vet bare han selv, men lite ante han vel hvilken sagnomsust tur han da ga seg ut på, da han skulle kjøre Helgådals eminente fotballspillere samt en del utvalgte patrioter til den skjønne jordbærbygda Lensvik langt ute mot Atlanteren.

Første passasjer ombord var Leif Svartås, og han fikk snart selskap av Odd Bjartan, som forlot sin kone og lille sønn for å være med på turen. Kommet til Ørtugrampa steg brødrene Per og John Storholmen på. De hadde også kommet seg opp av sengen på Storholmen vestre i god tid, og neste bakketopp sto en rådhåret lærer og ventet. Han var iført briller og to stk. sko, en på hver fot. Nå synes De kanskje, kjære leser, at vi går svært omstendelig til verks, men etter hvert som dette referat skrider fram skal De få erfare at det kan by på store problemer å holde rede på sine eendeler og seg selv under en slik strabasies tur. Neste stoppested var Trøa, der Arnfinn Haugan med sin trolovede Iren og søster Gudny steg om bord. Også Per Leirset forlot Sørelnes denne fine sommermorgen for å forsvare Helgådals farver i de to disipliner kroktrekking og karskdriking, disipliner som dessverre ennå ikke er kommet med på det olympiske program. Lagets lege, doktor Sverre Berg hadde rustet seg ekstra godt med

over 100, det nøyaktige antall vet han ikke selv en gang. Og ennå er ikke Lennarts karriere slutt —.

Jo.

medisiner til denne turen, vanligvis vel informerte kilder opplyste at han hadde sju flasker i legebaggen. Primus motor for turen, Håvard Elnes, steg i fin form ombord i bussen på Leirsetberget etter å ha fått gode råd og formaninger av mor Anna. Andor Kjesbu var nestemann om bord. Han kunne nok passet som guide, da han på forhånd hadde sondert terrenget i Lensvika ganske omhyggelig i selskap med JOS og søster. Ved Vol-den ventet Gerd og ÅÅsmund Leirset. Med seg hadde de småkarene Sturla og Per Sverre som anstand — det er ikke godt å vite hva «Blades» kan finne på når lysten melder seg. Bjørstadhøgda var representert ved herrene Leif Sjømåling og Ketil Sagvold. «Boyse-Petter» var nok den av de to som fra før hadde den lengste merittlisten, men det skulle snart vise seg at han ble stilt helt i skyggen av unge Sagvold som gjorde en fremragende innsats under turen. Kommet nedunder Haugdalen steg Turid og Pål Holmlid på sammen med Magne og Jens. En meget sterk tropp. Unge Jens' Adidasbag var lastet med to brødsiver og fire flasker klonk-klonk, den eldre og mer beryktede broder Magne lå ikke langt etter. I det hele tatt var det påtakelig hvor forsiktig alle mann var når de satte fra seg bagene sine. I Holmlimarka steg Røesgrendas representanter Jon og Johannes Overmo ombord. Johs. langet ombord tre fotballer og en pumpe, symbolet på at det var en gjeng fine idrettsungdommer som skulle på tur.

I Ulvillan ble det stopp for å få med instrumentene til Indahl's kvintett, mens musikerne selv ikke tok sjansen på å sitte på med bussen. Gunn og Svein Olav Granheim satt og ventet i solhellingen ved Kårenget. Det virket som Gran-

heim var mest interessert i å få med veska, fruene fikk komme i annen rekke. Ved rampa til Einar Flaten (tidl. Bakken) sto lagkaptein Tore Holmli og fru Inger, smilende som alltid. Heller ikke Tore så ut til å være helt snau for flaskefor. Ved prestegården steg badenymfen Ove Enes ombord sammen med sin kompis Ingolf Johnsen. Johnsen hadde da sin ene arm i fatle, men det skulle vise seg at samværet med Dr. Berg hadde helbredende virkninger, den syke Johnsen ble i meget fin form innen helga var slutt. Keeper Hans Austli, Arnfinn Marken og Jon Berg sluttet seg til selskapet i Vuku. Meget respektabelt var det av Berg at han forlot sin frue og to døtre denne gangen. Det forundret alle at Åse hadde sluppet han fri for en gangs skyld —. Brit og Evald Haug steg på ved Stiklestad. Det ble sagt at Haug hadde gruet seg til denne turen, som kjent blir Haug svært opprørt når han ser fin-fin ungdom som nyter alkohol. Siste par om bord var Jorid og Bjarne Haugan, som forlot sitt nye Melodi: «Høysjøgauken».

*Ut te Lænsvika vi for
vi tenkt å dreck og driv litt hor
han G-JOS invitert oss heim
te far og mor.*

*Refr.: Skjenk i koppen,
rør på kroppen,
da skaæ fertæl dæ du heill
dæ evig ung.*

*Fotballkampen tæl itj mæst
næ bærre veinnt te de bli fæst
de e med karskkoppa i hainn
at vi e bæst.*

Refr.:

*Utti kvar i jordbersæng
der går kvinnfolk rundt i fleng
nu ska dæm få nå dæm hi
løsta på så læng.*

Refr.:

*Såmmårnatta e løs og lang,
ja lætt oss skål og søng en sang,
ja lætt oss æslkas heill te
Durex'n sei «Pang».*

Refr.:

hjem i Brannan for å gi seg med på Lensvikturen.

Ikke lenge etter at alle var ombord begynte det å bli spredt noen eksemplarer av en sang forfattet for anledningen. Sangen var nok ikke av de mest fromme, men på grunn av sommerferie hadde den merkelig nok passert sensuren. Men hvis De, kjære leser, er av dem som tar anstøt av å lese litterære verker som er litt grove bør De ikke lese sangen, som her følger (de verste versene unntatt).

Da vi nærmet oss Trondheim, bebynte karene å bli urolige og hvisket litt til hverandre, og det ble fra flere hold ymtet frampå om vi ikke skulle ta en avstikker til et av Polets utsalg. Det ble snakket om at det kunne være rå luft der ute ved kysten, og tanken på å måtte ligge i telt og fryse om natta var skremmende. Finnlandskrigen og vintermanøveren i 1957 ble brukt som skremmende eksempler på hva teltlivet kan by på. Sjøfører Helgås stilte seg velvillig til tanken om Pol-besøk og reolene på filial Lade ble nesten tomme etter besøket.

Det var bestilt middag for herskapet på Bårdshaug Herregård i Orkanger, og der ble en velsmakende dyrefrikasse inntatt i intime kjellerlokaler. Deretter gikk turen til den forgjettede Lensvika.

Klokken nærmet seg to da busen svingte inn på skoleplassen ved ungdomsskolen i Selbekken, og J. O. Selbæk var snart på pletten og anviste leirplass i en idyllisk bjørkeskog like ved skolen. De fleste satte da straks i gang med å slå opp telt og komme seg i ordning, mens enkelte sorte får allerede på dette tidspunkt viste stor interesse for å ta smakspdøver av innholdet i flaskene. Fotballspillerne fikk imidlertid streng ordre av hverken det ene eller andre, for fra ledelsen om ikke å la seg friste den viktige kampen skulle spilles kl. 6. De fikk derfor i stedet trøste seg med å spille kanonball sammen med damene og ellers leke seg som best de kunne med lærkula. I det fine været var det en hyggelig ettermiddag, og tiden fram til vi

Verdal Fargehandel

Inneh. REIDULV ERIKSEN

Tlf. 78 335

Birger Stene

Tlf. Vuku 70 706

Kjøp sportsutstyr hos — Birger Stene

Bremseth Sport

Tlf. 78 862

VERDAL

skulle kjøre til fotballbanen gikk fort.

Om det var grunn av at fotballbanen lå i Inndalen at keeper Austli følte seg hjemme skal være usakt, men han slapp i hvert fall ikke inn et eneste skudd. Når der til spillerne lenger fram på banen ordnet fire herlige scoringer, kunne Helgådal gå av banen etter å ha satt seg grundig i respekt hos lensvikingene. Seieren ble behørlig feiret av Helgådalspatriotene, og dannet en ypperlig innledning til kveldens begivenheter. Det eneste som la en liten demper på humøret var at gutta hadde tatt med seg altfor lite drikkevarer ut til fotballbanen, og dette ble både dypt og inderlig angret.

Busslasten kom tilbake til teltleiren mens solen ennå kastet sine gyllengule stråler over Lensvika, og mens damene ordnet med maten ordnet mannfolkene drikket. Også sjåfør Helgås kunne nå slappe av etter en ansvarsfull dag bak rattet.

Vi skal spare deltakerne for å gå i detaljer når det gjelder denne sagomsuste aftens begivenheter, men nye oss med å nevne høydepunktene. Etter en omhyggelig oppvarmin ved teltene forflyttet deltakerne seg puljevis til det lokale forsamlingshus der Indahl's spilte opp til dans. At helgådalningene der la noen demper på stemningen skal de i hvert fall ikke ha på seg. Når Adresseavisen den påfølgende uke i en artikkel om de utenlandske jordbærplukkerne i Lensvika skrev at noen søte engelske damer var blitt skremt av nordmennenes drikkekultur ved et besøk på det lokale forsamlingshus, kom ikke dette som noen overraskelse på oss som var med på Helgådal idrettslags sommertur 1972.

Festen gikk stort sett fredlig for seg, selv om det nok forekom enkelte tilløp til kappestrid mellom de innfødte og helgådalningene. Un-

ge Sagvold måtte vise noen av sine kunster i «the noble art of self defence», mens var førstesjåfør Helgås forfektet en mer fredlig kappestrid, håndbak. Store-Per valgte kroktrekking som sin genre. Det så lenge mørkt ut for Helgådalens store sønn, men han kom da omsider til å huske at han er keivhendt, og mot Store-Pers venstre krokfinger hadde ingen lensviking noe å stille opp. Store-Per var for øvrig provosert på et tidligere tidspunkt, blant annet av den lille karen ved inngangsdøra, som etter Pers oppfatning var menigsløst uhag når det gjalt å påføre Pers store neve et stempel som kvittering for betalt billett.

Den samme Store-Per hadde forøvrig visse problemer med å finne tilbake til teltleiren etter konkurransens slutt, det var vanskelig å holde rede på hva som har høyre og hva som var senstre og omvendt. Det var forresten flere som hadde problemer med å ta seg tilbake til teltene, men brødrene Haugan var i den heldige situasjon at de hadde sine bedre halvdelar til hjelp. Verre var det for lærer Sellæg, som måtte innimto gårder for å spørre om veien før han endelig kom seg velberget tilbake til sitt kjære fjellrevtelt ved åttetiden søndag morgen. Savnet av brillene som var forsvunnet i nattens mulm og mørke samt et par så godt som nye sko gjorde heller ikke saken bedre. Historien fikk imidlertid en lykkelig slutt, da begge disse personlige eiendeler fantes i god behold på lokalet.

Einar Skjæråsen skrev i et ubetenksomt øyeblikk ei vise som heter «Du skal ikkje sova burt sumarnatta». Hvis den gode Skjæråsen hadde vært i Selbekken denne

natta hadde han nok heller skrevet «kjære søte, legg deg heller og sov».

Hjemturen ble berammet til søndag klokken 12.00. Det gikk utrolig bra å rive teltene og laste opp folk og utstyr, og klokka var ikke mange minuttene over tolv da bussen svingte ut fra skoleplassen og gutta tok den siste skål for Lensvika. Engentlig var det planen at vi skulle avlegge Lensviks store sønn Harald Grønningen et besøk og se på hans premiesamling, men han var dessverre ikke hjemme denne helgen.

Bussen hadde ikke kjørt langt før Helgås ble bedt om å stoppe på litt. Noen skulle trekke frisk luft, noen pisse mens andre ble fristet av Trondheimsfordens blåbølger. Etter utallige henstillinger stanset så bussen ved Buvika. Ove Elnes, som er vant med renslighet hjemmefra, kastet straks skjorta og jumpet på sjøen.

Neste stoppested ble ved Siemens i Trondheim, der en renvasket Ove Elnes steg av bussen sammen med sine gode venn Ingolf Johansen, som nå var helt restituert etter armskaden han slet med før helga. Samtidig benyttet et par av passasjerene anledningen til å kvitte seg med noe overflødig væske ute på plenen.

Etter at de to vukubbyggene nå hadde forlatt bussen, fikk Ketil Sagvold anledning til å slå ut i full blomst, og han spilte en dominerende rolle under resten av hjemturen. Han okkuperte ganske raskt Helgås' sjåførue, og var ved flere anledninger frampå om også å få overta rattet, noe som heldigvis ikke lyktes. Hen en pliktoppfyllende og æreskjær konduktør var han.

Hva gamle Evenhus sa da han fikk sin sønn tilbake, vites ikke men han måtte vel bli imponert over juniors perfekte drikkeopplegg. Denne turen skulle være en

BLADES'N

A. Leirset

Helgådal idrettslag har hatt mange gode idrettsutøvere opp gjennom tidene. Mange gode slitere har kjempet for laget både på fotballbanen og i skisporet. Vi som bare kan huske tilbake til midten av 60-tallene har ikke det helt store overblikket over disse, men en som vi vil huske og som vil bli husket er Åsmund Leirset.

Når man snakker om skiløpere, sier man gjerne at «han er født med ski på bena». Hva Leirset er født med — ski eller fotballstøvler

idell gjennomkjøring for Ketil'en.

Sett under ett må Helgådal idrettslags sommertur til Lensvik karakteriseres som en stor suksess. Å få være sammen på en slik tur i en hyggelig og avslappet atmosfære betyr uten tvil svært meget for det kameratskap og den lagånd et idrettslag bør ha for å kunne gjøre en god innsats under alvorlige konkurranser. Det er å håpe at laget kan arrangere en slik enkel week-end-tur hver sommer i tiden som kommer.

JO.

skal være usagt, men sikkert er det i hvert fall at begge deler er blitt brukt både flittig og dyktig. Vi lar ham selv fortelle om det han synes har vært mest moro i den tiden han selv har vært aktiv.

«For å ta vinteren først så har det vært en 3—4 faste renn hvert år. Det er Hærvolrennet, Fånettrennet, Fjellrosastafetten og klubb-løpet, men ellers har det blitt noen deltakelser i verdalsmesterskap og forskjellige andre renn rundt om i distriktet. Å trekke fram noe spesielt renn er litt vanskelig, men jeg husker godt Fjellrosastafetten i 1967. Da vant vi for første gang siden stafetten startet.

Tidligere hadde det blitt en rekke 2. plasser, så det var hyggelig at det endelig ble seier i vårt eget stafettrenn. Mens vi holder på med laginnsats så er det nok i Få-

nettrennet vi har gjort det best. Av de 5 lagpokalene Helgådal idrettslag har tatt har jeg vært med på å ta 2.

Hærvolrennet har jeg gått 6 ganger. Dette løpet er nok i lengste laget for mitt vedkommende, men en tredje plass ble det da et år. Ett løp har jeg ennå ikke hatt gleden av å gå, og det er Gaukrennet, fortsetter Leirset. Jeg har vært med i arrangørstaben hvert år, og jeg tror det har vært like moro som å delta. Det har vært fantastisk mye moro med dette rennet, og det er utvilsomt den største suksessen laget har hatt med et arrangement.

Hva mener en aktiv skiløper om opplegget foran skisesongene?

Før var det heller dårlig, det var nesten ingen samlet trening, den måtte den enkelte sørge for å få på egen hånd. Det var ikke så greitt å løpe etter veien, men det

Nord-Trøndelag Elektrisitetsverk

Avd. Verdal. Underavd. Ulvillå

Installasjon — Salg

Brækkens Eftf.

RAGNAR THORSEN

Verdal — Tlf. 78 152

Kjøtt og flesk

VELKOMMEN TIL GOD JULEHANDEL!

Verdal MØBELFORRETNING

GARN- OG UTSTYRSVARER • SKOFORRETNING

var eneste måten vi kunne få litt trening. Etter hvert er det blitt mye bedre, og nå da vi har fått 2 lysløyper, skulle mulighetene være svært gode for dem som vil trene. Lysløypene tror jeg har mye å si, særlig for de yngre rekruttene, men det burde vært en som ledet treningen, og så burde vi få en instruktør til å ta seg av den tekniske del av treningen litt hvert år.

Hva liker du best av å gå langrenn eller sparke fotball?

Det er nok mest moro å sparke fotball, men du verden, det kan også være moro å gå på ski når alt klaffer. Jeg for min del har nok

satset mest på fotball og det har da også vært hovedidretten i laget de siste årene.

Jeg kom med på laget i slutten av 1950-tallene. Da hadde vi et forholdsvis godt juniorlag, og fotballinteressen var stor. Så kom en periode på ca. 5 år hvor vi bare sparket privatkamper. I denne tiden var det lite system, og spillet var nokså mye annerledes enn nå. Det virket som det viktigste var å få ballen lengst mulig over på motpartens banehalvdel med ett spark. Når man tenker på det er det fantastisk hvordan spillesystemet i laget har forandret seg på bare noen år. Da vi meldte oss inn i

bedriftsserien i 1966, ble det mer systematikk over det hele, men den store forandringen kom i 1971 da vi meldte oss inn i 5. divisjon.

Fra den tiden vi var i bedriftsserien husker jeg spesielt en tur vi hadde til Malm. Vi vant kampen, men det gikk nesten på helsa løs for dommeren. Det var rene lynsjestemningen på tribunene, og etter kampen ble det kastet stein etter både dommeren og oss. Det gikk heldigvis bra, og hendingene der borte la i hvert fall ingen demper på festen om kvelden.

Det er i grunnen ikke så mye å si om denne tiden, men vi vant serien 1 gang og bedriftscupen 2 ganger.

Selv om Leirset ikke vil innrømme det var han nok eneren på laget i mange av kampene som ble spilt i denne tiden. Med sitt sikre hodespill dominerte han ofte midtbanen alene.

— Som tidligere nevnt kom vi i 5. divisjon i 1971, og det gikk meget bra med en tredjeplass i serien. Vi vant også vår egen nystartede sommercup det året, så det var en finfin sesong. I år fikk jeg en del av sesongen ødelagt p.g.a. skaden jeg pådro meg i kampen mot Ekne. Så mange kamper gikk jeg ikke glipp av, men treningsavbruddet var nok ikke bra for formen. Men jeg kom da med på laget igjen, og vi reste gjennom en fantastisk høstsesong uten å avgi poeng i hele tatt. Dermed var avdelingsmesterskapet et faktum.

Kvalifiseringskampene for 4. divisjon er i grunnen et kapittel for seg. Vi hadde jo krestmesterskapet nesten i lomma da vi gikk ut på banen i Stod, men i løpet av 12 minutter var det håpet knust. Hva som var årsaken er ikke godt å si. En del av skylda har nok banen, som var rett ut elendig. Jeg tror også savnet av vår solide midtstopper Erling Rygg gjorde vårt forsvar usikkert i åpningsminuttene.

A/S Værdalsbruket

7660 VUKU

Når det gjelder TV – radio

Oppsøk fagmannen

 VERDAL RADIOSERVICE AS

Inneh. Brødrene Holm — Tlf. 78 227

BRUK BYGDAS BANK

Verdal Sparebank

Tlf. 78 105

Ja den kampen kommer vi nok sent til å glemme, men er det andre kamper du husker som har vært oppløftende?

— Det er ikke så godt å trekke fram noen spesielt, men i kvalifiseringskampen mot Varden var det virkelig moro å være på banen i 2. omgang. Da tror jeg vi virkelig fikk vist noe av det som bor i laget. Den kampen synes jeg er godt å ha i minne når jeg takker av som aktiv fotballspiller.

Ja, det har gått rykter om det, men har du virkelig tenkt å gi deg etter denne sesongen?

— Ja, det blir nok til det. Det blir verre å henge med når en har familie å ta hensyn til, dessuten skal jeg bygge hus til sommeren, så det blir litt for travelt. Men litt mosjonsfotball kan det nok bli. Kanskje kommer jeg til å prøve et come-back når banen på Elnes-høgda blir i orden, hvem vet?

Men hva med skisesongen?

— Nei, det blir nok heller ingen skiløping av betydning i vinter. Kanskje blir det noen turrenn som mosjon. Nei, det blir nok bare koffertløping nå i år.

Jada, alle må vel en gang gi seg som aktiv, og det er en avgjørelse som skal respekteres. Men nå når du har tenkt å slutte, hva mener du så om fotballopplegget og aktiviteten i laget i hele tatt?

— For å ta opplegget først, så har det de siste år vært meget bra. Alt er blitt lagt meget godt til rette for oss aktive, og ledelsen i laget skal ha all ære av det. Likevel vil jeg trekke frem den innsatsen Johannes Overmo har gjort. Det er neppe noen som forstår hvor meget han egentlig har betydd for organiseringen innen laget. Jeg tror trygt vi kan rose oss av å ha et meget aktivt idrettslag, og det skal bli interessant å se hvordan det går både med fotball og ski i årene som kommer. Det kan da være moro å være tribunesliter en

Årsmelding for Heldådal idrettslag 1972

Styret eller arbeidsutvalget har siste år bestått av: Jon Overmo formann, Leif Svartås, nestformann, Per Storholmen sekretær, Brynjar Aksnes kasserer, Jon Berg styresmedlem, Jan Nymoen formann skiavd., Magnus Julnes formann fotballavd.

Foruten årsmøte og halvårsmøte har styret hatt 7 møter. 1972 har vært et av de mest aktive år i lagets historie.

For å ta den sportslige side først så må vi nok innrømme at det bare er i 5. div. fotball laget har hevdet seg i kretsmeilestokk. På ski er det uten tvil seieren i Fjellrosastafetten og første napp i Vårloppokalen som rager høyest. Også en del enkeltprestasjoner er vi godt fornøyd med. Et par navn bør framheves, innsatspokalvinner Tore Green og Per Leirset, som på tross av minimal trening forsynte seg godt av premiebordene.

På grunn av lite snø, ble det siste vinter få skiløp, men laget arrangerte likevel en del renn, blant annet et løp av den ny-startede Lysløypekarusellen. Videre ble arrangert: Fjellrosastafetten, klubbmesterskapet og Høysjøgauken, Vårloppen sammen med Inndal idrettslag, og Hervolrennet sammen med Stiklestad idrettslag. Laget har også vært representert i andre løp, som f.eks. Flyktningerennet, Arnrljot Gelline-rennet, Bulleråssrennet, verdalsmesterskapet både individuelt og i stafett, samt noen få kretsrenn. Dessuten har laget i høst vært representert i Karolinerløpet og Oftenåsen rundt.

I fotball har laget også i år hevdet seg godt, og det ble som kjent avdelingsmesterskap. Hel-

gang i blant også. Dessuten passer det så godt å slutte nå, etter en slik fantastisk sesong med avdelingsmesterskap og det hele, smiler Leirset, der han sitter omgitt av sine to små sjarmtroll i sofakroken.

ARK.

gådal idrettslag har i år også arrangert sommercup, foruten at laget har hatt 6 seriekamper og en kvalifiseringskamp på Elnes-høgda. Mange treningskamper er blitt spilt på hjemmebane. På de fleste hjemmekamper har det vært bra publikumsoppmøte. Som billettører har Odd Bjartan, Knut Green, Jan Nymoen og Leif Svartås fungert på en utmerket måte.

Helgådal idrettslag har i 1972 hatt tre store anlegg i gang. To ble påbegynt, og det tredje fullført dette året. For å ta det siste først så er det lysløypa ved Bjartan som i begynnelsen av året stod ferdig, men som i sommer har fått sin siste finpuss. Løypa var kostnadsberegnet til cirka 40.000,— kr., og det kosta laget i rene penger godt og vel 22.000,— kr. Av dette har vi fått 5000 kr. av Verdal kommune, 10.000 kr. i tippemidler og omlag 7000 kr. er brukt av lagets kasse. Resten 18—19.000,— kr. er dugnadsinnsats. Anleggskomité i denne løypa har vært: Leif Svartås formann, Jan Nymoen og Odd Bjartan.

Den nye lysløypa på Bjørstadhøgda er også snart ferdig. En regner med at den skal stå klar til bruk ved jule-tider. Løypa er 1 km lang, og er kostnadsregna til cirka 23.000,— kr. Av dette beløp regner en med at 11.000,— kr. må komme fra lagets egen kasse. Dugnadsarbeidet i denne løypa er i alt vesentlig grad utført av folk fra Bjørstadhøgda. Anleggskomité er Ola Sagvold formann, Jon Haugan og Ole Sagvold.

Arbeidet med gressbane på Elnes-høgda er kommet godt i gang. Sand og matjord er for det meste tilkjørt, og en håper å få opp resten og få grovplanert før vinteren setter inn. Kjøringa er for det meste leid, men også en del er dugnadsutført. Dessuten har vi fått tilsagn om gratis planeringsarbeid. Matjord og sand har laget også fått gratis.

Anlegget er kostnadsberegnet til over 57.000,— kr. Til dette har laget fått 5000 kr. av Ver-

dal kommune. En har også søkt om tippemidler. Arbeidskomité for dette anlegget er: Tore Holmli formann, Ivar Kjesbu og Magnar Bakken.

Før fotballsesongen ble det satt opp nye målstenger av stål-rør. Disse kostet vel 1300 kr., et beløp som vi fikk bevilget av Verdal kommunale ungdoms- og idrettsutvalg høsten 1971. Arbeidet med oppsetting av stengene er utført gratis.

Vegen opp til Elneshøgda er også blitt gruset gratis. Foran hver kamp er det alltid blitt lagt ned et stort dugnadsarbeid for å få banen så bra som mulig. Dersom en tenker på alt frivillig arbeid som blir utført i forbindelse med de forskjellige tilstelninger, enten det er for å skaffe laget penger eller det er av sportslig karakter, så er det en kjempeinnsats som blir lagt ned i form av gratis ytelse og arbeid.

Siste år har også laget fått sitt eget merke. Vi har fått laget diplomer med klubbmerket som motiv. Disse ble første gang brukt til vinnerne av årets sommercup, og vil for ettertiden alltid bli brukt ved spesielle anledninger innen laget. Også skolebarna som var med i tegnekonkurransen om klubbmerket fikk hvert sitt diplom. Både tøy- og metallmerkene er bestilt, og vi håper å få dem ganske snart. De vil da bli å få kjøpt av alle lagets medlemmer. Prisen på tøymerkene vil bli 14—15 kr., metallmerkene 6—7 kr. pr. stk.

På siste halvårsmøte ble det vedtatt å forsøke å få til ei avis for laget. En redaksjonskomité ble valgt, og den består av: Lasse Johnson sen., Håvard Elnes, Arnt Kjesbu og Johs. Overmo. Meningen er at avisa skal komme ut en gang for hvert år.

Som det framgår av regnskapet er det store summer som må til for å holde laget i gang. Festene har uten tvil vært den beste inntektskilde, men også bingo og andre arrangement har gitt en del overskudd. Dessuten har vi i høst satt i gang en 10-kr.-rulling som vi håper skal gi laget en del midler. Vi kan også nevne at laget har fått 100 kr.

av Solveig Evjen — til lysløypa på Bjørstadhøgda. STUI og kommunen har også støttet oss økonomisk i en del nyanlegg.

Alt i alt må vi dessverre si at lagets økonomi er mildest talt trang. Laget er inne i en omfattende utbyggingsperiode, noe man må være helt klar over er nødvendig for å drive idrett i dag, og i tillegg være med å skape trivsel og et sunt og godt miljø i et utkantsstrøk.

Helgådal idrettslag satser ikke bare på konkurranseidrett, men i høyeste grad på å aktivisere flest mulig, noe som vi mener de nye anleggene, da i første rekke lysløypene skal være til god hjelp til.

Administrativt har Helgådal idrettslag i 1972 arbeidet godt. Vi har dyktige folk på nær sagt

alle områder, men skal noen framheves må det bli lagets sekretær Per Storholmen, som på en fremragende måte har skjøttet sitt verv. Med den utvikling laget har hatt i det siste er det absolutt nødvendig med en sekretær med hans kvalifikasjoner. Når man da også i tillegg tenker på at det var han som la grunnlaget for fotballguttas suksess, forstår man hvor betydningsfull han har vært for laget i år.

Nevnes bør også Johs. Overmo. Foruten at han har vært oppmann, har han i 1972 vært UK-sjef og kasserer i fotballavdelingen. I tillegg formann i Vårlok-komiteen, og kasserer for bingo og mange andre tillitsverv. I egenskap av administrator og

Forretningsbanken

VERDAL

Alltid velkledd i klær fra

Høyek-
HANSEN

KJELL
Hjerdningen

Ur- og optisk forretning

Verdal — Tlf. 78 348

ÅRSMØTET

Helgådal idrettslag holdt sitt årsmøte på Bjartan samfunnshus den 17/11. Om det var den dårlige annonseringen av møtet, eller om det var frykten for å bli valgt til ett eller annet tillitsverv som gjorde at oppmøtet ble så dårlig skal være usakt, men man må kunne si at et oppmøte på 18 personer er dårlig. Til tross for dette ble det et vellykket møte. Noe langtekke-

leder har han lagt ned et kjempearbeid for laget.

Årets sekretær i fotballavdelingen, Håvard Elnes, må vi også ta med. Han har vært lagets finansgeni. Han har kommet med ideer, tatt initiativ til mange estetlige arrangement, og som oftest har de endt med kassasuksess. I det hele har han gjort en jobb det står stor respekt av for å skaffe laget penger.

Ellers må en si at det er svært mange som arbeider godt for idrettslaget, selv om det nok finnes dem som arbeider imot.

Vi har inntrykk av at de aller fleste medlemmer arbeider aktivt for laget, men også mange andre er med og støtter Helgådal idrettslag i dets bestrebelser på å nå et høyere nivå.

Formannen.

lig ble det, men for å rette på dette ble det nå nedsatt en valgkomite som skal komme med innstillinger foran årsmøtene i fremtiden, man mente man på denne måte kunne få mere flyt over valgene. Samtidig ble det også uttrykt håp om at dette ville føre til større oppslutning om årsmøtene i fremtiden.

Formannen Jon Overmo åpnet møtet og ønsket velkommen. Av årsmeldingen gikk det frem at laget nå er inne i en oppbygningsperiode med store anleggsprosjekter i gang. Laget har derfor en meget stram økonomi som kreves stor innsats og aktivitet av medlemmene. Det største anlegg som nå er i gang er fotballbanen på Elneshøgda, hvor det til sommeren skal anlegges gressmatte. Dette anlegget er kostnadsberegnet til kr. 57.000. En del av dette vil bli dekket ved dugnadsarbeid, men det vil likevel bli en stor belastning for økonomien i laget. Lysløypa ved Bjartan ble ferdig i år, og kostet i penger kr. 22.000. Av dette beløp er kr. 10.000 dekket ved tipemidler, kr. 5.000 av Verdal kom-

mune, mens resten kr. 7.000 er gått av lagets kasse. Lysløypa på Bjørstadhøgda regnes å være klart til bru ved juletider. Kostnadsoverslaget er på kr. 23.000, og en må regne med en kontantutbetaling fra lagets kasse på kr. 11.000. Når man tenker på at laget har ca. 150 medlemmer i alt, forstår en hvilken enorm innsats som kreves av medlemmene i laget, både dugnadsinnsats og innsats for å skaffe penger i kassen.

Av årsmeldingen gikk det ellers fram at laget ikke bare vil tenke på sportslige aktiviteter. Sålenge idrettslaget faktisk er den eneste aktive organisasjon i dalen bør laget også drive en miljøskapende aktivitet. Å forsøke å skape fritidstilbud utover de sportslige er en av de ting laget holder på med, på den mer kulturelle sektor kommer utgivelsen av denne avis inn. Det var på årsmøtet enighet om at avisen ikke skulle begrense seg til bare idrett og idrettsresultater, en skulle også gjennom intervjuer prøve å rekapitulere hvordan folk hadde det i tidligere tider oppe i Helgådalen.

Av regnskapet gikk det fram at laget disponerer ca. kr. 14.000 for øyeblikket, mens lagets totale utgift i 1972 var på kr. 40.475. I hovedkassen sto inne ca. kr. 1.300, i fotballkassen ca. kr. 2.500 og i bingokassen ca. kr. 10.500. Neste år vil det dessuten bli opprettet egen kasse for skigruppa. Det er bare å håpe at lagets økonomi vil greie de store oppgaver laget nå står overfor.

Fra saklisten kan vi nevne at det ble besluttet at avisa som De nå leser skulle hete «Helgådalsnytt». Avisen vil komme ut en gang hvert år like før jul. Redaksjonen vil stå fritt i stoffvalg, men det ble uttrykt ønske om at sportsstoff og lokalstoff måtte bli hovedpunktene. Fra de som har arbeidet med avisa i år ble det pekt på at de i

Fem personer som har fulgt laget fra en betryggende plass på scenen. Medlemmene i Indahl's er fra v.: Eivind Indahl, Arnstein Røe, Morten Holmlimo, Johan Indahl og Bård Brønstad.

år hadde hatt for dårlig tid og dessuten for uklare retningslinjer å gå etter. De så det derfor som en fordel at redaksjonen for neste års utgave av avisa ble valgt allerede nå, noe møtet var enig i.

Ellers ble det vedtatt å have medlemskontingenten fra kr. 5,— til kr. 10,— pr. år for menn over 17 år, og fra kr. 2,— til kr. 5,— for menn fra 12 til 17 år og damer. Medlemmer under 12 år får fremdeles gratis medlemskap.

Videre ble det vedtatt at det for neste år ikke vil bli gitt refusjon for turløpernes startkontingent, men det vil fortsatt bli gitt for konkurranseløperne. Disse vil også få skyssgodtgjørelse som i fjor med kr. 10 innen Verdal og kr. 20 utenfor bygda.

Et forslag om å arrangere et fjelløp om sommeren sammen med Inndal idrettslag, noe a la Vår-lonken, ble vedtatt. Styret og vår-lonkkomiteen skal arbeide videre med saken.

Det ble dessuten besluttet å omorganisere skiledelsen i laget. Denne har inntil nå vært en gruppe, nå ble det valgt et styre i likhet med med fotballstyret. Dette fordi den gamle metoden var altfor tungvint, og da man hadde meget gode erfaringer med fotballstyret fant man at dette også måtte være løsningen innen skisesektoren.

Møtet gikk greit for seg med livlig diskusjon helt til man kom til valget. Da ble liksom alle mer tilbakeholdne på tross av at vi fikk oppleve et dramatisk valg på forskjellige punkter.

Vi gir nedenfor en oversikt over styrrer og komiteer innen Helgådals idrettslag for driftsåret 1973:

Hovedstyret::

Formann: Jon Overmo. Nestformann: Leif Svartås. Kasserer:

Brynjar Aksnes. Sekretær: Per Storholmen. Styremedlem: Arnt Kjesbu. Varamenn: 1) Bjarne Haugan. 2) Magner Haugan. 3) Arnold Kjesbu.

Skistyret:

Formann: Magnar Bakken. Nestformann: Egil Green. Kasserer: Trond Svartås. Sekretær: Åsmund Leirset. Styremedlem: Olav Sagvold.

Fotballstyret:

Formann: Tore Holmli. Nestformann: Jon Berg. Kasserer: Johannes Overmo. Sekretær: Arnt Kjesbu. Styremedlem: Evald Haug. Oppmann: Johannes Overmo. Trener: Einar Holmli. UK: Einar Holmli (sjef), John Valseth, Bjarne Haugan.

Frøidrettskomiteen:

Formann: John Haugan. Inge Bratli, Snorre Green.

Vår-lonk-komiteen:

Johannes Overmo (formann), Håvard Elnes, Bjørn Skoknes.

Hervolkomiteen:

Egil Green (formann), Asbjørn Leirset, Albert Lillegård, Knut Green, Bjørn Skoknes, Jan Nymoen.

Lysløypekomiteer:

Bjartan: Leif Svartås (formann), Jan Nymoen, Odd Bjartan, Tor Bjartan, Knut Green.

Bjæstad: Olav Sagvold (formann), Ole Sagvold, John Haugan.

Banekomite (fotballbanen):

Tore Holmli (formann), Ivar Kjesbu, Magnar Bakken.

Kontingentoppkrevende:

Øvre Helgådals: Torgeir Bakken. Bjartan: Ketil Svartås. Elnes: Ole J. Haugan. Elneshøgda: Ola Berg. Nordkleiva: Melvin Nesseemo. Bjæstad: Stein Sagvold. Ulvillla: Jens Holmli.

Formannen i Helgådals idrettslag, Jon Overmo

På vegne av medlemmene i styret for Helgådals idrettslag vil undertegnede få rette en hjertelig takk til formannen for det utmerkede arbeid han har lagt ned for idrettslaget. Vi som arbeider sammen med deg setter pris på din måte å takle problemene på og din store evne til samarbeid, og vi vil gi uttrykk for glede over at vi har en slik god og aktiv formann som utrettelig vet å ivareta lagets interesser.

Du tar initiativ, leder og koordinerer det hele på en tilfredsstillende måte, og det var med tilfredshet og glede at vi kunne konstatere at du igjen tok på deg ledelsen av Helgådals idrettslag.

Vi vet det er en vanskelig oppgave som gjør krav på din person tidt og ofte, men samtidig er det vel også interressant, motiverende og engasjerende å drive på med ting en har lyst til og interesse for.

Lykke til med arbeidet i det komende år!

Sekretæren.

Valgkomite:

Pål Holmli (formann), Per Leirset.

Bingosjef:

Arne Skoknes.

Redaksjonskomite for «Helgådalsnytt»:

Lasse Johnson, Håvard Elnes, Arnt Kjesbu, Johannes Overmo.

Utsending til Skikretstinget:

Magnar Bakken.

Utsendinger til Fotballkretstinget:

Johannes Overmo, Arnt Kjesbu.

Revisorer:

Kjell Bjartan, Ivar Bjartan.

Helgådal idrettslag

KLUBBMESTERSKAPET 1972:

Klasse C:

1. Per Leirset	38,36
2. Knut Sørli	41,43
3. Ketil Sagvold	22,06
4. Håvard Elnes	42,48
5. Jon Sørli	44,15
6. Magnus Julnes	44,25
7. Tore Holmli	44,35
8. Svein A. Green	44,50
9. Åsmund Leirset	45,25
10. Ove Bengtson	50,05
11. Arnfinn Haugan	51,30

Klasse D:

1. Lennart Leirhaug	41,22
2. Leif Rotmo	45,46
3. Asbjørn Leirset	45,48
4. Jon Overmo	46,22

Klasse E:

1. Knut Green	51,24
---------------	-------

Klasse F:

1. Olav Sagvold	50,32
2. Leif Svartås	52,42
3. Arne Skoknes	53,13
4. Sigurd Lyngstad	57,28

Y. Jun. — 17 år:

1. Sturla Green	42,48
2. Stein Sagvold	44,27

5 km — Gutter 14 år:

1. Tore Green	22,11
2. Kjell Green	23,05

Gutter 13 år:

1. Tore Sagvold	23,14
2. Kjell Ottermo	24,58

Gutter 12 år:

1. Ove Morten Haugan	12,21
----------------------	-------

Gutter 11 år:

1. Morten Ottermo	13,02
2. Tom Rune Bakken	13,20
3. Arnstein Nymoen	13,27
4. Arve Skoknes	14,13

Jenter 11 år:

1. Maj Britt Sagvold	14,28
----------------------	-------

Jenter 10 år:

1. Anita Bengtson	16,30
-------------------	-------

Jenter 6 år:

1. Ester Rotmo	12,23
----------------	-------

Vårлонken

Følgende var med og sikret Helgådal idrettslag aksje i Vårлонk-pokalen:

Per Leirset	2.46,43
Lennart Leirhaug	3.03,42
Knut Sørli	3.05,13
Odd Julnes	3.05,17
Snorre Green	3.08,31
John Sørli	3.09,05
Sturla Green	3.11,43
Stein Sagvold	3.21,14
Ketil Sagvold	3.21,42
Sverre Berg	3.25,55

RESULTATER:

Klasse C:

1. Kåre Hallager, St. stad	2.43,05
Gavepr. fra Verdal Sparebank.	
2. Per Leirset, Helgådal	2.46,43
Gavepr. fra Verdal Samvirkelag.	
3. Snorre Myhre, Vinne	2.48,53
Gavepr. fra Skjækerfossen fil.	
4. Modulf Indahl, Inndalen	2.51,17
Gavepr. fra Visborg Auto.	
5. Odd Indahl, Inndalen	3.02,12
Gavepr. fra Kjell Fjerdings.	
6. Kjell Hegstad, Vinne	3.04,31
8. Knut Sørli, Helgådal	3.05,13
8. John Sørli, Helgådal	3.09,05
9. Ketil Sagvold, Helgådal	3.25,42
10. Sverre Berg, Helgådal	3.25,55

Gjesteklasse:

1. Stein Ingar Sivertsen	2.39,56
--------------------------	---------

Klasse D:

1. Arvid Haugen, St.stad	2.44,03
Gavepr. fra Sportsfor. Ørnen.	
2. Livard Røstad, Vinne	2.55,28
Gavepr. fra Inndal Skytterlag.	
3. Oddbjørn Øgstad,	
Stiklestad	2.56,40
Gavepr. fra Birger Stene.	
4. Lennart Leirhaug,	
Helgådal	3.03,42
Gavepr. fra Woxholt.	
5. Gunnar Røstad, Vinne	3.12,41
6. Joar Molden, Inndalen	3.16,11
7. Karl J. Bjørgvik Innd.	3.16,11

8. Asbjørn Leirset, Helgåd.	3.39
8. Asbjørn Leirset	
Helgådal	3.39,47
9. Leif Rotmo, Helgådal	3.47,10

Klasse E:

1. Hilmar Kjesbu, Leksdal	2.58,50
Gavepr. fra Inndal idrettslag.	
2. Odd Julnes, Helgådal	3.05,17
3. Erling Bjørgvik, Innd.	4.20,23

Klasse F:

1. Gunnar Eng, St.stad	3.08,02
Gavepr. fra Helgådal idrettslag	
2. Olav Sagvold, Helgådal	3.28,15
Gavepr. fra Verdal Fargehandel.	
3. Alf Josve, Leksdal	3.56,00
4. Leif Svartås, Helgådal	4.01,16
5. Sigurd Lyngstad, Helg.	4.01,16
6. Arne Skoknes, Helgådal	4.54,27

Bedriftskl. I:

1. Terje Reitan, NT	3.24,27
Gavepr. fra Verdal Kassefabrikk.	

Bedriftskl. II:

1. Jarle Larsen, Verdal	
Skotth.	3.04,33
Gavepr. fra Verdal Samvirkelag.	

Turklassen:

1. Snorre Green, Helgådal	3.08,31
2. Sturla Green, Helgådal	3.11,43
3. Per G. Røstad, Vinne	3.13,16
4. Arve Skavhaug, Inndal	3.20,50
5. Stein Sagvold, Helgådal	3.21,14
6. Arne Hallem, St.stad	3.22,37
7. Ove Bengtson, Helgådal	3.26,10
8. Oddbjørn Sjøvold	
Stiklestad	3.27,33
9. Bjørn Steinsli, Leiråd.	3.27,55
10. Tor Bjartan, Helgådal	3.28,51
11. John Guddin, Helgådal	3.29,55
12. Jon Berg, Helgådal	3.31,55
13. Inge Molden, Inndal	3.33,03
14. Rolf Helden, Vuku	3.33,47
15. Svein Green, Helgådal	3.36,36
16. Ottleif Hallem, St.stad	3.39,07
17. Håkon Svartås, Inndal	3.40,49
18. Magne Lustad, Helgådal	3.40,50
19. Håvard Elnes, Helgådal	3.41,09
20. Arvid Kjesbu, St.stad	3.42,07
21. Tore Holmli, Helgådal	3.42,11
22. John Helden, Vuku	3.42,37
23. Karl Grindberg, Leiråd.	3.42,50
24. Kjell Skrove, Leiråd.	3.43,40
25. Odd Hallem, St.stad	3.44,37
26. Magnus Julnes, Helgå.	3.44,50
27. Trygve Skavhaug, Innd.	3.46,40

Kjærlighetslimerick frå Helgådala

E e redd, sa veikja med raumåla trut,
du e hardhendt me trusa mi kjære gut.
Men guten han sa:
Ein risk må vi ta,
og vintern e da vel slut.

Si meg, sa Dagros til Fagerlin,
hva heter faren til kalven din?
Jadet skal jeg si deg,
hvis bære du tror meg,
den heter nok Insemin.

Hva tror du, sa kona til mannen sin,
er . . best av det beste på kroppen din?
Det vet jeg så visst,
men det er jaggu trist,
han e itj så pass lenger min.

En natt mens jeg satt og elsket min skatt,
kom en katt fra et kratt og min elskede datt.
Men frekk elleganse
jeg grep denne sjanse,
men gjenta ble tatt.

23. Harry Stvartås, Inndal 3.47,16
29. Knut Helden, Vuku 3.48,25
30. Søren Skrove, Leirådal 3.49,07
31. Trond Svartås, Helgå. 3.49,40
32. Snorre Skrove, Leksdal 3.50,11
33. Torgeir Nesseemo, Helgå. 3.50,14
34. Jostein Molden, Inndal 3.50,23
35. Ole Indahl, Inndal 3.51,31
36. Bjarne Haugan, Melgå. 3.51,52
37. John Valseth, Helgådalen 3.54,08
37. Jon Overmo, Helgådalen 3.54,08
39. Jens Holmli, Helgådalen 3.55,50
40. Edvin Kolstad, Helgå. 3.55,55
41. Gunnar Sende, Leksdal 3.56,20
42. Knut M. Green, Helgå. 3.57,38
43. Ove Svartås, Inndal 4.00,40
44. Alf Ward, Helgådalen 4.01,17
- Pokalen til beste 10-mannslag:**
1. Helgådalen i.l.	31.39,05
2. Stiklestad i.l.	33.31,51
3. Inndal i.l.	34.37,07

Fjellrosastafetten

Resultater:

1. Helgådalen I	59,42
2. Leksdal I	1.00,45

Alfred Bengtson til minne

Alfred Bengtson var i sin tid en ganske habil langrennsløper og kunne se tilbake på flere gode plasseringer. Sykdom satte imidlertid en stopper for hans skikarriere, og det er hans innsats innen ledelsen av laget vi husker best.

Han var med og startet Helgådalen Skilag i 1940, og var med i lagets første styre. Etter krigen skiftet laget navn til Helgådalen id-

3. Inndal I	1.01,06
4. Vinne	1.02,07
5. Inndal II	1.02,52
6. Stiklestad	1.02,53
7. Helgådalen II	1.03,19
8. Leksdal II	1.04,37
9. Helgådalen IV	1.05,08
10. Blandet lag	1.06,16
11. Helgådalen III	1.09,19

Damer:

1. Leksdal	1.20,00

Velkommen til gaukefest

Velkommen til vår gaukefest fra nord og sør og øst og vest, i kveld ska vi kos oss med påskebryggets rest.

Refr.: Rør på kroppen,
skjænk i koppen,
da skæ fertæl dæ du heill dæ evig ung.

Det arrangeres her hvert år eit gaukrenn som ferslår der heile Verdals gaukelite går.
Refr.:

Hen gjeill e ittjnå om å vinn, men om å ha eit gaukåt sinn, det gjeill å slå sæ litte laus og gå i spinn.

Refr.:

Vår dokter Berg hain sei nå son at de e bra me litt mosjon, men de e gauken som ska gi aksellerasjon.

Refr.:

Dokter Berg te alt med ro og sei at om formen itj e så go så kaimn en kompenser med gauken sjø, goko.

Refr.:

Vi hi en sabla treningsleir oppå Høysjøen, vi e fleir og vi hi gjort nån eksperiment som e fer meir.

Refr.:

rettslag, og Alfred Bengtson ble sittende i styret helt til høsten 1971, da den lumske sykdommen holdt på å ta hans siste krefter.

Han var ikke av de raskeste men alt han gjorde var veloverveid, og han var nøyaktig i alt han foretok seg. Likevel er det nok først og fremst hans lune vesen og gode humør vi husker han for. Han hadde en fremragende evne til å komme frem til kompromissløsninger når oppfatningene var forskjellige.

I januar 1972 døde Alfred Bengtson, i en så altfor ung alder. Helgådalen idrettslag er han stor takk skyldig for alt det han gjorde for laget.

Vi lyser fred over Alfred Bengtsons minne.